

IX. Oglindirea

Când se trezi, Boian era în patul lui și asta-l bucură. Nu-și mai aducea aminte mare lucru despre cum plecaseră acasă și nici nu-i era clar dacă ajunseseră cu bine sau nu însă, cel puțin la prima vedere, se părea că da. Uitase lumina aprinsă în cameră și își reaminti, vag, că acela fusese lucrul cel mai greu dintre toate, să bâjbâie cu degetele pe pereți, clătînându-se pe picioare, atent însă să nu-l calce pe Kaine. Cam exagerase cu berile ieri seară... Sări din pat cu o stare de ușoară anxietate și-și trase pantalonii pe el.

„Gata, astăzi mă duc să-mi cumpăr câte ceva, nu mai pot să umblu îmbrăcat așa.” Hainele n-aveau chiar un aspect jalnic, dar nici departe nu erau. Își netezi cu palmele cât putu partea din față a jeansilor, dar asta nu ajută prea mult. Se zgâi înspre capătul coridorului, însă era întuneric, prin urmare ușa era închisă – ori nu se trezise, ori nu-i era lui permis să intre deocamdată acolo. Cel puțin își amintea că îl adusese întreg acasă. De restul nu-și prea făcea el probleme, se pricepea să-și camufleze bine stările de după băută –, reușea să stea drept în picioare, fără să se clatine și fără să vorbească încâlcit. Doar ochii îi străluceau ceva mai tare decât de obicei și, din păcate, a doua zi nu izbutea să-și aducă aminte mare lucru nici din ce spusese, nici din ce făcuse. Se hotărî s-o ia cumva pe ocolite, să-l scoată pe Kaine în grădină, și după aia oi mai vedea. Starea asta de incertitudine îi era extrem de neplăcută, palmele i erau transpirate și, oricât și le-ar fi șters de pantaloni, pelicula aia lipicioasă tot nu dispărea.

Nu era nimeni în grădină. „Mai bine așa”, se gândi el, deși asta nu făcea decât să-i prelungească agonia, parcă ar fi fost mai bine să fi aflat

și gata, dacă era să-i reproșeze cineva ceva, s-o facă. Era indecis dacă să se așeze sau nu, așa că se propti în picioare, pe iarbă, cu mâinile înfipite-n buzunare. După nici câteva minute, ieși Elia-tatăl, iar Boian înghiți în sec, „nu sunt pregătit. Cum să fac – ce să fac – ce să-i spun – Doamne... – ce-am făcut?”, și tot așa, i se rostogoleau tot felul de gânduri prostești prin cap ca niște bolovani la vale, niște pietroaie pe care nu poți să le oprești cu niciun chip. Se bucură la început că nu prea înțelegea ce-i spune celălalt, „în definitiv nu mă poate acuza de nimic și nici eu nu-s obligat să mă simt vinovat, dat fiind că nu înțeleg”. Zâmbi tâmp – dar deschis – și dădu din umeri. Stomacul îi ghiorțai de foame și asta-l făcu să roșească și să se enerveze și mai tare. Elia-tatăl dădea din mâini și părea încurcat, încerca să-i explice ceva și Boian chiar se străduia să înțeleagă, dar degeaba. Înfiripă un dialog în spaniolă însă mai departe de „ce faci?” și „te simți bine la noi?” nu reuși niciunul dintre el să meargă mai departe. Când apăru Lucia în grădină, somnoroasă și cu părul vâlvoi, Elia-tatăl se bucură. Boian nu prea – dar ce putea să facă? Oricum, faptul că fata nu începuse să strige la el de la început i se păru a fi de bun augur.

— Am știut eu că n-o s-o scoateți la capăt, zise ea.

Și apoi, sec:

— Te-ai îmbrăcat? Vezi că azi trebuie să mergi cu tata să-ți faci permisul de ședere. Ah... zice să-ți mulțumesc, frate-miu s-a simțit foarte bine aseară, cică s-a distrat, și se strâmbă de parcă informația pe care trebuia s-o transmită mai departe nu doar că nu-i aparținea dar, într-o oarecare măsură, chiar o scârbea.

— Permis de ședere? Ce e ăsta?, întrebă Boian mirat.

— E o hârtie, un document, că poți să stai aici. Toți străinii trebuie să-l aibă.

— Dar eu nu sunt străin..., îngăimă el, iar Lucia îi aruncă o privire ironică și plecă în casă, înainte ca el sau taică-su să mai apuce să mai zică orice altceva.

— Și când mergem?, întrebă el.

Și cum Elia-tatăl nu înțelegea, îi făcu semn cu palma ca la copii, adică *tai-tai*, iar el râzând, îi zise: „ah, ok”, semn că ceva engleză știa și el.

Își pipăi buzunarul de la piept, avea documentele acolo, așa că așteptă, sprijinit de tocul ușii, ca Elia-tatăl să-și ia sacoul și pălăria. Era comic așa, cu pălărie și cu mustață, părea un personaj dintr-un film polițist. Și totuși, în momentul ăla, avea un aer modest, părea mai degrabă un bunicuț de treabă decât tatăl cuiva. Boian se desprinsese de ușă și-l urmă fără să spună nimic. Traseul îl cunoștea deja, era tot cel de ieri seară, doar că acum era altfel, i se povestea, i se explica ce e aia și ce e cealaltă, din când în când tatăl îi punea mâna pe braț și-l oprea arătându-i cu degetul câte-o clădire, de parcă ar fi fost într-un muzeu și-ar fi tras cu urechea la un ghid pe care nu-l înțelegea prea bine dar ale cărui cuvinte erau atrăgătoare și pline de subînțelesuri.

„Unii termeni îmi scapă...”, șopti el zâmbind, dar nu conta, important era – nu? – să vadă tabloul în întregul lui. Să lase deoparte amănuntele, asta-și dorește. Trecu și pe lângă o bancă și-și aduse aminte de suta de dolari pe care încă o avea la el și n-o schimbase, așa că-l rugă pe celălalt să se oprească puțin. Odată intrat, cu suta în mână, se miră și el de mirarea fetei de la ghișeu, care întorcea bancnota pe toate părțile, ca și când nu mai văzuse vreodată așa ceva. N-avea nevoie de banii ăia atunci, dar așa îi venise, îi era teamă să nu uite de ea sau s-o piardă. Primi 96 de euro și-i păru rău; uite, a pierdut 4 dolari, o fi fost comisionul băncii sau ceva. Mulțumi stângaci și mototoli banii în buzunar, ieșind sub privirea suspicioasă a casierei. Ajunseseră deja în fața secției de poliție – *Questura* era scris acolo –, și-și croiră drum printre oamenii așezați la coadă. Elia-tatăl se saluta cu unul, cu altul, toți polițiști, și din când în când explica, arătând spre Boian. Îl invită înăuntru și se așeză pe un scaun. Stătea cu formularele în mână și se uita în jur, uimit de multitudinea de rase și de fețe necunoscute care roiau în jurul lui; erau chinezi, dar și oameni de culoare, alții care păreau români, dar vorbeau o limbă pe care-i fu imposibil s-o identifice, unii strigau și se agitău de parcă doar ei ar fi fost acolo, reprezentanți ai propriilor popoare și, printre ei, mișunau persoane în uniforme, nu prea grăbiți, dar cu hârtii sau dosare în mâini, indiferenți de prezența lor la parterul acestui Turn Babel. „Sau poate că ei nici măcar nu sunt de aici, doar îl administrează...”, îi trecu lui Boian prin cap. Sau era o imagine falsă?

Poate că Turnul Babel era al lor, iar ceilalți erau vizitatori? *Străini*, așa cum îi spusese Lucia... Sau exista un minister care se ocupa de toate astea? „Doamne, da’ ce idei îmi trec și mie prin cap...”. Roase un pic capătul pixului, doar cât să se familiarizeze cu el, după care se apucă de completat. N-avea curaj să fantazeze prea mult, i se atrăsese atenția că datele de acolo trebuiau să corespundă cu cele din pașaport, iar lui Boian asta i se revelă ca un început de plictiseală. Și apoi, cum să le explice că el, cel din documente, nu era chiar una și aceeași persoană cu el, cel care stătea pe scaunul ăla ușor șchiop și rodea de zor capătul pixului? Adică da, evident, amândoi erau Boian și amândoi erau Bebe, dar nu erau identici, „în sensul că nu se pot suprapune așa, după bunul vostru plac, când aveți voi chef”, murmură el, iar Elia-tatăl spre aplecă spre urechea lui și-l întrebă dacă avea nevoie de ceva. Nu-i răspunse, dar în mod cert avea nevoie de un al treilea Boian pe care să-l lase acolo și el să se scoale, să plece unde-o vedea cu ochii. Uite, nici măcar nu se îmbrăcase cum se cuvine pentru treaba asta și își aduse aminte de bunică-sa care, de câte ori ieșea din casă la joacă aruncându-și pe el te miri ce se nimerea, se uita cu ochi critic la el și-i spunea: „lasă, că oricum nu te-alege nimeni!”. Dar uite, cum-necum, se calificase pentru cursa asta, îl alesese și pe el cineva până la urmă. Se hotărî că cel mai bine era să se lase dus de val, cu siguranță valul ăsta avea să-l poarte și pe el undeva, spre un țärm oarecare. Ar fi preferat, evident, să fi avut dinainte niște elemente cu care să fi putut lucra dar, dacă nu era posibil, ce putea să facă? „Poate ai fi vrut să ieși din apă uscat, nu? Să-ți pună cineva țärmul ăla la picioare, asta ai fi vrut? Dobitocule și idiotule...”. Un polițist se uită în trecut la el, iar lui Boian îi dăduse senzația că se uitase chiar urât. „Poate că s-o fi gândit că pe el l-am înjurat, idiotul”. Uite, acum chiar că îl înjurase. Și era numai vina lui, el și-o atrăsese... Dar polițaiul nici nu-l mai băga în seamă, se întorsese pe jumătate cu spatele și-și lua micul dejun, mușcând cu poftă dintr-un sandwich și sorbind din când în când probabil dintr-o cafea, dintr-un pahar de carton. Boian amușină agil, părea să fie cu șuncă. S-ar fi dus să-i expună teoria lui asupra chestiunii: neapărat două felii de șuncă și deasupra o felie subțire de Schweizer, dar trebuia tăiată atât de subțire încât să se

poată vedea prin ea. Se abținu, avea de completat formularele alea, iar Elia-tatăl stătea lângă el și-l păzea. „Și, în plus, ce drept am eu să-mi exprim teoriile? Sunt doar în trecere pe-aici, sunt un simplu pieton”. Iar ca pieton, nici amendă nu puteau să-i dea ăia. Se uită pe foaie și văzu că greșise data nașterii, în loc de 4 scrisese 14, așa că-și muie arătătorul în gură și încercă să șteargă, înainte să-l observe celălalt. Reuși să producă doar o mică murdărie pe foaie, nimic mai mult. Îi făcu, prin urmare, bastonașului o burtică, cât să pară un zero. „M-am născut pe 04, asta e...”. Într-un târziu, cu chiu, cu vai, reuși să termine. Fu invitat într-o cameră – sau, mai degrabă, o firidă-ntr-un zid, așa de întunecată îi părea – și îl împinseră ușurel spre perete.

„Uite, stai așa, cu capul drept”, și polițistul îl manevră de bărbie cu două degete. Până ajunse el la aparat, Boian avea capul întors spre ușă.

„Să țină capul drept”, îi spuse lui Elia-tatăl, avea nevoie de un interpret de vreme ce celălalt ori era surd, ori era tâmpit. Elia-tatăl făcu și el câțiva pași spre Boian, îi apucă bărbia cu două degete și-i poziționă fața drept înainte.

— Stai așa, că trebuie să te fotografieze. Pentru permisul de ședere.

Boian l-ar fi întrebat dacă trebuia să se și dezbrace, dar era deja complet terorizat de individul îmbrăcat în uniformă care ținea un aparat – care i se păruse negru, dar de fapt se pare că în realitate era argintiu – spre el. Starea lui părea să se deterioreze rapid, „sunt prea tânăr ca să mor”, și-și îndesă capul între umeri ca să-l stăpânească mai bine, îi tremura și nu reușea să se domolească, putea să i se rostogolească pe spinare la orice mișcare mai imprudentă. Se uită fix la aparat, să-l zdrobească din privire, nu altceva, „e doar pentru un document, un căcat de document...”, însă stomacul îi ghiorăi violent, era disperarea așteptării, se întreba dacă o să mai apuce să audă rafalele de mitralieră sau dacă deja o să fie lungit pe podea atunci când se vor auzi, „dar dacă o să le aud înseamnă că n-am murit... nu, nu... asta era altceva, era cu tunetul... că, dacă îl auzi, înseamnă că nu te-a fulgerat”. Transpirase și nu mai putea să se susțină mult în ritmul ăsta, începuse deja să baleteze de pe un picior pe altul.

— Gata, am terminat. Ce stai acolo? Hai să vezi fotografia.

Boian se îndreaptă spre omul cu aparatul, cu pași nesiguri. Se uită cu oarecare mirare la mutra aia cu ochi rotunzi, ușor ieșiți din orbite, în mod evident speriat de moarte. Atât polițistul, cât și Elia-tatăl, votară pentru fotografie, erau de acord că e reușită. Temperatura în cameră continuă să crească, așa simțea Boian, transpirat din cap până-n picioare. Totuși era bine că nu i se vedea decât fața, oare cum ar fi arătat lipit pe documentul ăla un Boian complet dezbrăcat și ținând cu șobolan în brațe? Cel puțin Huck ar fi surâs frumos, așa cum știa el, cu dințișorii ăia galbeni și cu mustățile întinse drept, ca niște corzi de vioară. Și dacă ar fi fost un sălbatic, i-ar fi furat sufletul. Așa, dat fiind că el sălbatic nu era cu siguranță, uite că n-au avut ce să-i fure. I-ar fi mulțumit polițistului pentru asta, dar se limită să-l salute sever din cap, „pentru ce să-i mulțumească, că nu l-a împușcat? Și dacă... Ce-ar fi făcut, l-ar fi lăsat acolo lângă zid întins toată ziua? Până plecau toți ceilalți? Sau l-ar fi târat afară de picioare pe coridor și-ar fi dat din umeri la privirile mirate ale celorlalți: «Ce vreți, noi i-am zis să completeze cu atenție formularul!»”. Dar ce mai conta? Era acum afară, pe trotuar, și trăgea în plămâni aer curat și soare. Era liber. Căscă fericit, se întinse și-și aprinse o țigară, de parcă toată lumea ar fi fost a lui.

— Durează vreo săptămână până e gata, zise Elia-tatăl.

— Ce anume?, întrebă el, mai mult din ochi.

— Documentul. Permisul de ședere, și zâmbi cu subînțeles, adică „vezi, ai scăpat? N-ai scăpat...”.

Toate astea îl storseseră de puteri, ar fi vrut să se așeze pe undeva, la o terasă, și să bea o bere, dar nu știa cum să-i spună. Așa că până acasă nu mai deschise deloc gura.

Se duse direct la Elia, cu gândul să-i povestească pe unde fusese și ce experiențe avuse însă, odată ajuns acolo, parcă îi pierise tot cheful. În plus, își dădu seama că rămăsese și fără țigări și treaba asta chiar îl enerva de-a binelea, inducându-i senzația că l-ar fi împins cineva de la spate să iasă din nou pe străzi, doar că de data asta singur.

— Te descurci?, îl întrebă celălalt, nu fără o urmă de îngrijorare în glas.

Dădu din umeri, ce era să-i spună acum, că n-o să se descurce și-o să se piardă pe străzi? Plecă, fără să mai treacă prin camera lui, și hotărî

să meargă doar în linie dreaptă, așa nu avea cum să rătăcească drumul. Un bărbat trecu grăbit pe lângă el, iar lui Boian i se păru că l-a salutat, în consecință îi răspunse și el, înclinând un pic capul, mirat, nu i se păruse o figură cunoscută. „Oare cine o fi?”, se întrebă el suspicios. „Poate că doar m-a confundat...”, însă gândul că ar fi putut semăna cu oricine altcineva din orașul ăla mare i se părea enervant. Sau poate că-l salutase doar așa, într-o doară, ca să aibă și el satisfacția că a salutat pe cineva în ziua aia. Intră în primul magazin care-i ieșise în cale, și nimerise bine, aveau haine bărbătești și încă la prețuri destul de bune. Îndesă niște lucruri în coș, fără să le probeze – două perechi de pantaloni, două pulovere, niște cămăși, o pereche de adidași și câteva articole de lenjerie. Se gândise să-și ia și niște pijamale, însă astea chiar i se păruseră ridicol de scumpe. La urma-urmelor avea halatul ăla pe care nici nu apucase să-l folosească. Le pusese în coș, le scosese, apoi le pusese iar, dar de data asta le așeză înapoi pe raft. În plus, mai erau și maro, cu dungi, și asta le sporea gradul de oroare. Cu siguranță n-ar fi dormit bine îmbrăcat în așa ceva... Plăti și ieși împingând ușa cu piciorul, cu câte două plase burdușite în fiecare mână. Îl incomodau. Se opri la un chioșc ca să-și ia țigările alea, era în stare să se întoarcă acasă fără ele, cu greu scormoni după bani în buzunar, încurcat de mâneretele pungilor. Se mai plimbă pe stradă așa, fără rost, mai ales că magazinele începeau să se închidă pentru pauza de prânz. Oricum nu mai avea chef să-și cumpere nimic. Se opri totuși la un magazin cu articole pentru animale, uitându-se după o jucărie potrivită pentru Kaine și-i luă până la urmă un os din cauciuc, galben, foarte departe de realitate în opinia lui, poate mai mult din cauza culorii. Îl îndesă în una din plase, printre haine. Adevărul e că nu-i luase niciodată vreo jucărie până acum, era prima oară când făcea asta; nici măcar când era mic nu avusese jucării, excepție făcând niște nuci în coajă pe care le furase dintr-un castron de pe masă și le ascunsese între pernele canapelei. Dar fusese mai mult o chestiune de utilitate decât o jucărie, dat fiind că își pierdea dinții de lapte și-i creșteau alții noi, avea nevoie să roadă câte ceva. Câteodată se întâmpla să fie un papuc al lui Boian sau câte-o șosetă, dar niciodată vreo jucărie. Gândul asta îl întristă. Avea sentimentul că deja se vântură inutil pe străzi, ar

fi trebuit să muncească, doar nu era în vacanță, însă încă era neclar în ce consta, de fapt, munca lui. Continuă să rătăcească așa, cufundat în gânduri, dar totuși conștient de ceea ce era în jur, dat fiind că nu părăsise până acum ideea de a merge doar în linie dreaptă. „În definitiv trebuie să mă și întorc cumva acasă, nu? Dacă merg, asta nu înseamnă automat că mă plimb”, nu se simțea neapărat vinovat însă faptul că nu stătuse cu Elia nici măcar câteva minute în ziua aia îi revenea ca o temă obsedantă în creier. Se opri câteva secunde ca să se uite la niște prăjituri dintr-o vitrină care, nici lui nu-i era clar de ce, i se păruseră gustoase, deși era absolut sigur că nici nu mâncase, dar nici măcar nu văzuse vreodată așa ceva, ca niște tuburi maronii, crocante (așa păreau), cu ceva alb, ca un zahăr umed și compactat înăuntru. Deasupra părții albe era poziționată o cireașă atât de lucioasă încât părea de sticlă. În papilele gustative ale lui Boian se dădea deja o bătaie. „Cum să salivez în halul ăsta după ceva ce n-am gustat niciodată?” – și se uită și mai atent prin geamul perfect transparent, aplecându-și capul într-o parte. Și-ar fi satisfăcut pofta și curiozitatea pe loc, dar din păcate era deja închis. Prin urmare n-avea decât să se uite! Îl intrigau mai ales nervurile din tubul maro, se gândea la o ureche de elefant bătrân, rulată. Ar fi halit mai întâi cireașa aia, cel puțin era ceva cunoscut, ar fi zdrobit-o între dinți înainte de a-și înfige colții în rulou. Încercă să-și ștergă sudoarea de pe frunte, însă plasa din mână îl incomoda și nu reuși altceva decât să se izbească peste față cu ea. Oftă. Obosise. Și mai și stătea în plin soare. Primăvara asta timpurie, cu care nu era defel obișnuit, îl făcea să se simtă ceva mai nervos decât de obicei. Se roti pe călcâie, uitându-se în josul și în susul străzii – nu mai era sigur din ce direcție venise, dacă josul era tot în jos, iar susul în sus. Prezența prăjiturii din vitrină tot se mai făcea simțită, iar Boian n-avea nicio putere s-o scoată din peisaj. „Stau aici ca o oaie și mă uit la o prăjitură... Doamne, ce tâmpit...”. Se hotărî să o ia în ce direcție o vedea cu ochii, ori ajunge acasă, ori înapoi la magazinul de unde-și luase hainele. Și cel puțin acum avea o scuză, „nu cunosc orașul, m-am rătăcit”, deși asta nu era neapărat adevărat, cel puțin până în acel moment încă nu se rătăcise, „dar asta s-ar putea întâmpla, în definitiv de ce nu? În orice clipă există oameni care se rătăcesc”. Iar el putea fi unul

dintre ei, fără îndoială, noua găselniță îi dădea o brumă de confort, dar și de abandon în același timp. Trebuia totuși să ajungă la celălalt, acasă, până nu era prea târziu. „Și ce-ar însemna prea târziu? Că doar nu l-oi găsi mort... A rezistat peste patruzeci de ani și fără mine...”, însă grăbi totuși pasul. Era pe drumul cel bun, cel de întoarcere, deja recunoștea unele chestii, uite, nodul ăla din zid, și se minuna. Când intră în casă, Elia îl aștepta, așezat în cărucior. Nu părea supărat.

— Ți-ai luat ce-ți trebuia?

Iar Boian dădu din cap, „da, am găsit câte ceva, vrei să-ți arăt?” și, fără să mai aștepte răspunsul, își înșiră cumpărăturile pe pat. Dosi totuși osul lui Kaine în una din pungi, nu avea chef să treacă drept sentimental.

— Văd că ți-ai luat o întreagă garderobă... *he-he*, cămașă din aia am și eu, comentă Elia. E la fel.

Boian nu mai avu însă timp să-i răspundă, era iar ora mesei și asta începuse să-l plictisească – în ciuda faptului că da, chiar îi era cam foame –, nu era obișnuit, acasă la el mânca și gata, nu existau orele astea fixe, cu așezat la masă și tot tacâmul, își punea niște chestii în farfurie și se așeza în fața televizorului, împreună cu Kaine. Sau, dacă era grăbit, mânca în picioare pe colțul mesei din bucătărie. Nu dăduse niciodată prea multă importanță lucrurilor de genul acesta. Și acum trebuia să se tempereze, să fie atent, nu avea cum să se grăbească, aștepta ca Elia să mestece, să înghită, din când în când îl întreba din ochi dacă să continue sau îl ștergea la gură cu șervetul. În pauze mânca și el, dar își simțea brațul obosit, de parcă ar fi înfulecat pentru doi. Se termină și asta, iar ritualul își urmă cursul obișnuit: pusul în cărucior, cursa cu obstacole până în camera lui, pe covorul înșelător, și după aia pe coridor, până în camera celuilalt. Așezatul în pat și, în sfârșit, putea răsufla ușurat după ce îl vedea învelit în pătură, până la bărbie. I-ar fi plăcut mai mult să fi putut să stea după masă de vorbă cu el, viața și-ar fi urmat cursul normal, firesc, însă Elia era obișnuit să doarmă după prânz, astfel erau stabilite regulile și nu putea să facă nimic. Nu, nu era nimic în neregulă cu asta – era de acord Boian –, însă ziua i se părea ruptă în două. Se aruncă în pat și-i întinse lui Kaine osul de jucărie. Acesta se

uită neîncrezător, dar până la urmă îl înșfăcă – nu fără un mârâit – și se băgă cu el sub pat. Se gândi că cel mai bine ar fi fost să-i propună să stea în grădină de după-amiază. Măcar așa ar fi ieșit amândoi la aer. Și adormi cu gândul ăsta, deși din când în când imaginea prăjiturii de mai devreme i se prelingea lent și dureros prin fața ochilor. Surâse, amuzat de cum i se întipărise pe retină ceva atât de neimportant, în definitiv; dar totuși nu fusese senzația de foame cea care-l atrăsese spre ea. „O să-l întreb mai târziu ce era aia...”, murmură el în timp ce se scufunda, parcă fără voia lui, în somn. Era cald și plăcut în cameră, deși soarele nu bătea aproape niciodată pe partea aceea. Se culcuși adânc, evitând să se sprijine prea mult pe șoldul drept care parcă-l durea și-l ardea în același timp, ca și cum l-ar fi ținut prea mult în soare, și întrebându-se unde-o fi pus fotografia cu Hortensia. Când se trezi, Elia era în scaunul cu rotile, lângă pat, și se uita la el cum doarme.

— Cum ai ajuns aici?, îl întrebă Boian, căscând.

— A, m-a adus bunică-mea, îl lămurii el.

— Ce facem, ai chef să mergem în grădină?

Celălalt aprobă, dând din cap, și apoi se îmbracă în grabă, răsturnând de data aceasta tot conținutul genții în mijlocul patului.

— Ce e aia? O fotografie?, întrebă Elia curios, indicând cu bărbia cartonașul cu spatele întors în sus din mijlocul hainelor.

— A... asta..., încercă să câștige timp Boian și băgă mâna abil pe sub mormanul de lucruri extrăgând o altă fotografie, ceva mai mică.

Se pare că trebuia să sacrifice ceva, sosise momentul și nu mai avea cum să dea înapoi. Dar nici nu era pregătit să... Trebuia să bea paharul ăsta până la fund... Îi puse fotografia sub nas, ca unui detectiv căruia i se prezintă niște probe. Elia se dădu un pic cu trunchiul în spate, poate că distanța dintre ochi și imagine era nepotrivită, cine știe, sau poate că avusese pur și simplu un șoc și acum încerca să-și revină. Boian se mângâie la gândul că, fie doar și prin tradiție, prietenii ar trebui să-și arate din când în când fotografiile unii altora, deși ăsta era mai degrabă un gest pe care unul să-l facă la o înmormântare sau la un banchet, cum ar fi întâlnirile alea stupide la douăzeci de ani de la terminarea liceului. Ca să te recunoască celălalt, măcar cât de cât, și să nu creadă

că tu ai putea fi altcineva sau că altcineva s-a băgat în pielea ta între timp și ți-a luat locul printre comeseni. „Deși se mai întâmplă și din astea...”. De exemplu, când îl înmormântase pe taică-su nu chemase pe nimeni la înmormântare, n-avea chef de circ pe-acolo, plus că primise instrucțiuni stricte în sensul ăsta – și cu dorințele morților nu te pui. Apăruse totuși un nene cu o floare albă în mână – o crizantemă sau ce-o fi fost, că Boian nu se pricepea prea mult la flori – și stătuse în reculegere minute bune lângă coșciugul deschis al lui taică-su, și Boian se uita la el perplex pentru că era sigur că nu-l cunoștea, își scormonise prin toate colțurile memoriei și prin cotloanele trecutului, ba chiar, într-un moment de rătăcire scosese și agenda veche din buzunar, răsfoind febril printre numerele de telefon, multe rămase acolo de pe vremea când posesorii lor mai erau încă în viață, și tot nu dăduse de individul ăsta care, la un moment dat, chiar se și apropiase de el și-l îmbrățișase forțat, șoptindu-i la ureche: „condoleanțe! Nu l-am mai văzut de treizeci de ani dar nu s-a schimbat deloc Avi al nostru, Arată exact așa cum îl știam”. Boian ar fi vrut să-i spună că pe taică-su îl chema Petrică, dar nu mai apucă, totul se desfășura în jurul lui ca la o cursă de mașini și uite, parcă mașinile alea tocmai trecuseră peste el și nu așa, oricum, ci cu toate cele patru roți deodată. Și exact atunci când era cât pe ce, se auzi o voce de undeva, de-afară, „domnu' Katzenboim, nu e Avi al nostru, domnu' Katzenboim, nu e mortul nostru... Alo! Alooo! Domnu' Katzenboim!”, însă celălalt nu păru deloc tulburat și nici măcar grăbit sau mirat, ba chiar se apropie de sicriul tatălui și-i puse floarea aia albă pe piept, atât de albă și de imaterială ca și cum nici măcar aia nu i-ar fi aparținut și-ar fi furat-o de undeva. Și, în orice caz, era foarte posibil ca Avi să nu fi avut nevoie deloc de flori. Îi strânse mâna înghețată lui Boian și se uită în ochii lui, ieșind pe ușă cu aceeași lentoare de melc, de parcă anume dorea să lase senzația că tot timpul din lume nu doar că este al lui, ci îi și aparține de-a dreptul. Ei, exact cu ochii ăștia se uita acum Elia la el, dar Boian nu putea să-l învinovățească, n-avea el de unde să cunoască toată povestea. Bătu cu unghia în fotografie și zise: „mda, eroul ăsta mic de-aici sunt eu”, și chiar așa părea, susținut de subțiori de o doamnă severă îmbrăcată în negru – „ea e bunică-mea”, preciză Boian fără să fie

întrebat și privi și el la fotografia cu băiețașul cu pantaloni scurți și cu vestuța în carouri care nu se uita la el, ci cu totul în altă parte.

— Și băiatul ăsta fără cap, cine-i?, întrebă Elia, indicând un alt băiat ceva mai înalt, cu o șapcă în mână și pantaloni tot scurți, dar care fusese pozat undeva de la bărbie în jos.

— De unde să știu eu? Poate că ești chiar tu, glumi Boian, iar celălalt râse.

— Vezi, asta-i problema cu fotografiile vechi. Nu te uiți la ele pentru mult timp și dintr-odată, hop, nu mai știi cine-i omul de-acolo. Dacă ar fi fost bunică-mea aici cu siguranță ar fi știut să ne lămurească problema.

Îi luă fotografia din față și o vârî din nou, cu grijă, printre haine.

— Cred că erai un copil drăguț, îi replică Elia. Și eu am fost un copil drăguț.

Și apoi insistă, aparent fără nicio legătură:

— Știi, frate-meu m-a împins când eram la mare, pe-o insulă, și n-am vrut să sar în apă. Nu mai aveam chef să înot, tocmai ne pregăteam de plecare. Nu mai voiam să mă ud – iar glasul îi devenise scâncit, chiar ca al unui copil pe care-l obligi să spună lucruri pe care n-ar avea chef să le spună –, așa că și-a luat avânt din spate și mi-a dat brânci.

Boian simți un fior rece trecându-i pe șira spinării.

— Și? Ce s-a întâmplat?!

Și-ar fi dorit ca Elia să rămână veșnic acolo, pe locul lui, și să nu se fi mișcat.

— Ce să se întâmple? Asta s-a întâmplat, și-i arătă cu bărbia tremurândă scaunul cu roțile. Viața asta nenorocită... De fapt, la început chiar nu s-a petrecut nimic. Am căzut în apă și mă miram cum de-l vedeam pe Marco țopăind și bătând din palme, bucuros că a reușit să mă păcălească. Îl vedeam așa, prin felia aia de apă, și mă întrebam în sinea mea cum se face de e atât de aproape, iar eu reușesc să-l văd cu atâta claritate. Îmi provoca un soi de extaz faptul că puteam să mă uit la el și presupuneam că nici el nu mă vede, uite, trăia într-o deplină ignoranță a existenței mele de până atunci – însă n-a fost vina lui, deși mai ales taică-meu nu i-a iertat-o niciodată –; dar n-a fost el, a fost soarta, el a fost doar în rolul unui biet executant. Stăteam acolo și nici măcar nu era

nevoie să dau din mâini și din picioare ca să ies la suprafață, de parcă aș fi fost fixat într-o mare de lipici. Am văzut tot, și când au început să se agite și să strige, și când a venit taică-meu sus, pe stâncă, alergând, și când se vânzoleau cu barca pe deasupra mea ca să mă tragă afară. Tot am văzut! Dar eu eram înfășurat ca-ntr-o mantie de apă și alge maro care nu mă lăsau nici să mă duc la fund, dar nici să ies de-acolo. Mi-au zis că atunci când m-au scos din apă eram alb ca marmura... Nu mai țin minte mare lucru, doar că mi-era un pic frig și nu puteam să mă mișc... Atâta tot. Au încercat ei să mă tot repare după aceea, dar nu prea le-a ieșit. Am ajuns foarte târziu la spital, și-am zis parcă de insulă, eram pe o insulă, da, și-au fost nevoiți să mă care cu elicopterul... Stăteam acolo, întins pe iarbă, ca hipnotizat de toată lumea aia care alerga în jurul meu, se văita și-și frângea mâinile. Credeam că mi-am rupt o mână sau un picior – sau ceva de genul ăsta – sau poate chiar că mi-am spart capul. Eu când m-am izbit de colțul ăla de stâncă ascuns în apă chiar n-am simțit nimic, și nici sânge nu era pe nicăieri, și mi-au tot repetat că am fost foarte curajos, dar eu nu simțeam nicăieri curajul ăsta, ci doar o baie de ulei vâcos, invizibil, care-mi bloca mișcărilor corpului. M-am bucurat că tata n-avea intenția să mă pedepsească pentru că mă băgasem în apă chiar așa, înainte de plecare, la urma urmei nu era vina mea și le-am spus că nu-i adevărat, Marco minte, nu sărisem eu, el mă împinsese, dar n-am mai insistat, nu înțelegeam de ce plânge, doar n-avea să-l pedepsească pe el pentru atâta lucru!

Boian aproape că își ținuse răsuflarea până în acel moment, de frică să nu-l întrerupă. Spectrul băiatului care fusese Elia se materializase acolo, în fața lui, și el n-avea niciun drept nici să-l sperie, nici să-l gonească.

Riscă totuși să întrebe:

— Și după?

— După? M-au dus la spital. M-au operat. Au zis că se poate... dar măduva e secționată... eventual dacă ar fi fost mai jos, măcar cu o vertebră, poate aș fi putut să mișc mâinile... dacă ar fi fost cu vreo trei vertebre, poate și picioarele... și încă o operație... și încă una... dar uite că era vertebra aia și nu alta, n-a vrut să fie alta, și stânca aia s-a nimerit să fie exact în locul ăla unde am căzut eu, nu în altă parte, nici în altă

mare, nici pe alt continent. Presupun că celălalt Elia a murit acolo, pe loc. Eu am trecut prin toate chestiile alea, nu el.

Boian și-ar fi dorit să-l întreprună, să-i spună că el îl văzuse pe celălalt Elia și că uite, era bine mersi, într-o stare de grație cum nu se mai văzuse... însă nu îndrăznește, el nu-l cunoscuse decât pe Elia cel de-acum și atât. Oftă și-și plimbă mâna pe spatele lui. Nu știa ce să-i zică. Să-i fi spus „te înțeleg, știu ce simți” ar fi sunat de-a dreptul ridicol.

— Și Marco?

— Marco a avut și el problemele lui, o să-ți povestesc eu... E fratele meu și mă iubește. Și eu îl iubesc și nu înțeleg cum tata nu l-a iertat. Că doar n-a făcut-o anume. Asta e, s-a întâmplat. Nu pot să vorbesc cu ei niciodată despre asta, taică-meu devine alb la față și i se face rău. De parcă s-ar pregăti cineva să-mi dea brânci exact în clipa aia. Dar toată lumea mă iubește deși, câteodată, sunt convins că ar fi mai fericiți dacă aș fi mort sau printr-un azil, pe undeva. Nu e vina lor. Sunt obligați să care pietriul ăla din apă atârnat la gâtul lor pentru toată viața. Mă rog – pentru toată viața mea. Și câteodată e ca și cum sunt eu cel care le-a legat greutatea asta de corp. Asta-i tot.

Boian își aprinse o țigară și, cu ea în colțul gurii, începu să împingă căruciorul spre ușa de la grădină. În sufragerie, în semiîntuneric, era așezat Elia-tatăl, iar Boian, chiar dacă nu reuși să-i vadă ochii, își dădu seama instinctiv că știa despre ce vorbiseră.

Afară simți cum iarba îi gădila degetele de la picioare și gleznele, o senzație atât de bizară încât avea sentimentul că i se pusese și un început de cârcel, penultimul deget de la piciorul drept și-l percepea amorțit și nu putea să-l controleze bine, ca și când nici n-ar fi făcut parte din corpul lui. Izbi, ca din greșeală, partea metalică a căruciorului, provocându-și o durere vibrantă – dar liniștitoare – în toată laba piciorului și realizează că uitase să se încălze, ieșise doar în papuci.

— Ce s-a întâmplat, ai pățit ceva? Te-ai împiedicat? Te-ai lovit?, îl întreabă Elia pe un ton ușor îngrijorat.

— Nu, n-am nimic, stai liniștit... Unde ne așezăm?

Elia îi indică băncuța de piatră, acum parcă se vedea mai bine decât ziua, era iluminată din ambele părți cu două felinare. Boian se îndreptă

hotărât în direcția indicată, trase căruciorul în fața lui și se așează pe bancă. I se păru rece și parcă umedă. Stătura așa ceva timp, fără să-și spună nimic, fiecare cufundat în gândurile lui.

— Auzi, da' cine locuiește la etaj? Din când în când am văzut pe cineva în dosul perdelelor... dar nu-mi dau seama..., întrebă Boian.

— A... nici eu nu știu sigur. E proprietarul casei. Dar nu iese niciodată.

— Cum adică nu iese niciodată? Ce, stă numai în casă? Și nu moare de foame?, se miră Boian.

— Cred că îi aduce cineva de mâncare și are grijă de el. E bătrân. Noi nu l-am văzut niciodată și stăm aici de atâta timp... nici nu mai știu... cel puțin eu de când m-am născut – și răsese.

Boian ridică privirea și se întoarse ca să se uite, și parcă perdelele se mișcaseră exact atunci când era pe cale să vadă ceva.

— Da' de unde știi tu că e bătrân? Dacă nu l-ai văzut niciodată...

— Păi așa cred, de vreme ce e acolo de atâtea zeci de ani.

— Și dacă a ieșit pe undeva fără să-l vedeți voi?

— N-are pe unde, ușa lui dă exact în coridor, nu știu dacă știi unde e camera Luciei – și se opri puțin, dar Boian nu răspunse.

Da, evident că știa, dar nu era să-i spună că-și făcuse de cap pe coridor și că mai și dăduse buzna peste sor-sa în timp ce aceasta dormea, nu că ar fi avut ceva de ascuns, însă nu i se părea potrivit – dar nu zise nici da, nici nu, de frică să nu fie prins cu minciuna. Poate că Elia știa, poate că avea așa, un al șaptelea simț, și auzise ușa închizându-se și deschizându-se, și se enerva că nu-i venea să spună, doar nu avea nimic de ascuns.

— Deci, dacă ar fi ieșit, *l-aș fi auzit*, sublinie el.

— Ei, na, știai tu dacă e ușa aia sau e cealaltă..., încercă Boian să-l ia peste picior.

— Evident că așa fi știut. Fiecare ușă se deschide altfel și fiecare zgomot de balamale are muzica sa interioară..., și-i făcu cu ochiul, semn să nu mai încerce și altă dată.

— Și... – se opinti cu sufletul la gură Boian de parcă ar fi așteptat continuarea unei povești de groază –, ai fost vreodată acolo?

— Acolo, unde?

— Dincolo de ușă.

— Da, cum să nu... mi-am luat căruciorul în spinare și m-am aburcat pe scări, răspunse el ironic.

— Nu, nu acum... am vrut să spun înainte... înainte de... știi tu..., continuă stângaci și cu o oarecare timiditate Boian.

Elia căzu o clipă pe gânduri.

— Da, să știi că ai dreptate, îmi amintesc. Am fost acolo cu câteva zile înainte de a pleca în vacanță pe insulă... știi... și-am povestit...

Boian dădu din cap afirmativ.

— Ușa nu era încuiată... Nu știi de ce am intrat, nu era voie... aia nu e casa noastră... Cred că din cauza muzicii, era o melodie tâmpită, de dans... se numește...stai să-mi aduc aminte... da... *Heaven Must Be Missing An Angel* sau așa ceva, deși cred că ăsta e titlul, am ascultat-o de o mie de ori –, de asta am intrat pe ușa aia. Și m-am dus până sus, în casă.

— Și?

— Și nimic. Am dansat singur până s-a terminat melodia. Cred că e ultima oară când am dansat. Da, sunt sigur că de atunci n-am mai dansat niciodată.

— Și? Înăuntrul ce era?, întrebă Boian și mai avid, rușinat un pic în sinea lui de lipsa de sensibilitate pe care o demonstra tocmai în acel moment față de ultimul dans al lui Elia.

— Nu era nimic acolo. Adică nu în sensul că nu era nimic. Ceva, ceva era, că e totuși o casă. Nu era nimeni. M-am dus și m-am pitit după perdea. Mă uitam la frate-meu și la maică-mea și la taică-miu în grădină și ei nu mă vedeau. De parcă nici n-aș fi fost acolo. Acum, că mă gândesc, mi se pare destul de ciudat.

— Bine, bine, dar zici că pe omul ăsta nu l-a văzut nimeni, niciodată, așa e? Dar voi sunteți chiriașii lui, în sensul că, din ce am înțeles, locuiți în casa lui, chiar dacă de o viață. Corect? Păi nu-i plătiți chirie? Cum faceți?

— A, tata se ocupă de asta, îi varsă în bancă banii de chirie în fiecare lună.

Boian se dădu bătut. Se mai uită în sus de câteva ori, dar nu reuși să întrezărească nimic, poate din cauza faptului că ei erau în lumină iar fațada casei era scufundată în întuneric, nici măcar lumina din sufragerie nu era încă aprinsă. Totuși senzația că cineva îi urmărea nu putea să și-o de la o parte din spinare, îl copleșea și nu reușea în niciun chip să o îndepărteze. „Proprietarul”, murmură el. S-ar fi gândit mai mult la asta, dar poate că nu era tocmai bine, ba chiar pentru o clipă se suspectă pe sine însuși că a devenit dintr-odată superstițios. Oricum, ceva îl împingea, în mod fatal, să-și ridice privirea din când în când spre ferestrele de la primul etaj. Începuse să-i fie de-a binele frig la picioare. I se făcu pielea de găină.

— Asta ar mai lipsi, să mă îmbolnăvesc... Ție nu ți-e frig?

Elia se uită la el cu o ușoară compătimire.

— Nu prea am probleme din astea, nu-mi dau bine seama când e frig sau e cald, mai mult la corp simt... dar, din păcate, mă îmbolnăvesc destul de ușor. Dacă vrei, intrăm – oricum, în curând mâncăm.

Și oftă.

Îl lăasă în sufragerie, cineva aprinsese lumina între timp, și se duse să-și pună bocancii. Când se întoarse tot singuri erau dar asta chiar nu-l deranjă, se așeză pe scaunul lui și se uită în jur, cu gândul că poate ceva îi va da vreo idee ca să-l întrețină un pic pe Elia. Își scotoci creierii la repezeală dar nu găsi nimic interesant acolo, poate cu excepția drumului lui de astăzi la magazin. Dar despre asta îi vorbise deja.

— Cred că la vară vom merge la mare, spuse Elia ca din senin, spărgând neglijent toată liniștea aia.

— La mare? Noi doi?, se miră Boian.

— Da. Adică nu doar noi. Cu toată familia. Cu maică-mea, cu tătă-meu. Cu Lucia. Ceilalți or să vină pe rând, depinde când au concediu. În fiecare an mergem.

Boian clip încetișor dar nu spuse nimic.

— O să vină și Fernando.

— Fernando? Cine e Fernando?

— A, e băiatul care mă ajută pe mine înainte să vii tu. O să-l cunoști, răspunse Elia și strâmbă aproape imperceptibil din nas, dintr-un motiv doar de el știut.

Boian nu știa dacă să se bucure sau dacă să intre în panică, *dar la urma-urmelor până în vară mai e mult, nici măcar nu e începutul lui aprilie*. Însă i se părea că nici nu apucase să se acomodeze bine acolo, că iar era nevoit să facă o schimbare (sau, mai bine zis, de data asta să participe la una); ideea îl atrăgea pentru că din copilărie nu mai fusese la mare, iar zilele, uite, zilele erau dense și parcă toate la fel, deși, ciudat, totul era nou, însă totul se repeta, *se repara*, iar vechiul devenea nou, era din nou rutină, scăpase oare dintr-o pivniță umedă doar ca să fie aruncat în alta? Rupse în bucățele un șervețel de pe masă și se juca acum cu rămășițele, transformându-le în minuscule bărci pe care le arunca pretutindeni pe fața de masă cu câte-un bobârnac bine țintit.

— Ei, ce zici?, îl interpelă celălalt de parcă ar fi așteptat totuși un răspuns de la el.

Parcă și căruciorul se mișcase un pic în sus și-n jos de nerăbdare sau poate doar se clătinase. Boian se și uitase suspicios la el, dar nu putuse să identifice pe moment sursa mișcării. Ia uite, fusese capabil să facă o baie de sânge, ba chiar nici nu-i mai păsase de asta... nici la știri nu se mai uitase... poate-și omorâse toți vecinii și nu se mai gândise de atâtea zile la ei și acum făcea pe el ca un copil la gândul că o să meargă la mare... Se uită pe masă și-și dădu seama că și-a uitat pachetul de țigări în grădină.

„Stai un pic, mă duc să-mi iau țigările...”, și se ridică prudent, nu voia să dea impresia că temporizează. Dar asta făcea! *Asta fac... nu sunt tocmai normal... în loc să mă bucur...* Nu mai simțea iarba plesnindu-i răutăcios degetele de la picioare și nici n-avea cum, cu bocancii ăia butucănoși i-ar fi fost totuna dacă ar fi mers prin iarbă, nisip sau pe asfaltul încins la 40 de grade... „O să-l sun pe Aurel și-o să-l întreb pe el. Da, asta am să fac, o să îi cer un sfat.” Însă imediat se răzgândi, da' ce treabă avea văru-său cu plecatul lui la mare, ce, era copil, ca să-i ceară voie? Se enervă că nu se putea bucura fără să se gândească la toate tâmpeniile astea și fără să-și simtă inima bătându-i nebunește în piept fără să înțeleagă de ce. Își ridică gulerul cămășii, simțea umezeala cum îi pătrunde pe spate.

Înăuntru, Elia părea să mai aștepte încă răspunsul. La urma-urmelor de ce avea nevoie de acordul lui? Ar fi putut foarte bine să îi comunice:

„la vară mergem la mare” și gata, în definitiv lucra pentru el. Masa fusese deja aranjată, ca prin miracol, Boian nu văzuse pe nimeni să intre sau să iasă din cameră. Îi răspunse, de parcă ar fi fost ceva absolut natural, cu un „bine, o să vin”, aruncat într-o doară, peste umăr, fără nicio obligație. Oricum mai era mult până atunci. „Și-o să-i dau drumul lui Huck în grădină”, se gândi el, dar fără să spună nimic, n-ar fi vrut ca celălalt să-o ia ca pe un fel de răzbunare sau ceva de genul acesta. Masa se desfășură în tăcere, clinchetul furculițelor și al lingurilor izbite de farfurii era cel dintotdeauna. I se părea că mănâncă de o veșnicie acolo și că, de fiecare dată, va fi nevoit să înghită tot mai mult ca să poată să se elibereze. Câteodată chiar se prefăcea, ducea aceeași îmbucătură la gură după care o lăsa înfiptă în furculiță pe marginea farfuriilor și se opintea să-l hrănească pe Elia, mai greșea și ritmul din când în când, provocându-i ușoare accese de tuse.

— Ce e Bebe, nu ți-e foame?, îl întreabă doamna Maria, iar el dădu din cap că „ba da, ba da” și-și vârî în gură trei dumicați deodată.

În seara asta se uită și la un film, în camera lui Elia, dar Boian era obosit, privea dincolo de ecran și oricum nu înțelegea mare lucru. Celălalt nu mai adusesese vorba de mare și, după ce la început se gândise că era mai bine așa, acum începuse să-i pară rău, poate că ar fi avut timp să se obișnuiască. Filmul se termină și, dacă l-ar fi întrebat cineva despre ce fusese vorba acolo, n-ar fi știut să răspundă nici în linii mari. Elia se bucura ca un copil, îi străluceau ochii, se vedea pe fața lui, din cum stătea acolo, concentrat, în vârful patului. Boian se miră că n-avea ochelari. „I-ar fi stat bine cu ochelari”. Și spuse tare: „Ți-ar fi stat bine cu ochelari”. Elia îi zâmbi neatent, ca și când cuvintele ar fi trecut pe lângă el și continuă să urmărească televizorul. Hotărî să facă un compromis și să se uite și el dar nu avea la ce, acum erau doar reclame. De data asta nu mai avea nimic de făcut decât să stingă lumina, dar nu-i venea să-i strice bucuria și să-l trimită la culcare doar pentru că el era obosit. Luă o carte la întâmplare de pe raft și-l întreabă dacă i-o poate împrumuta.

— Știi, n-am nimic de citit, am uitat să iau măcar două-trei cărți cu mine. Iar de cumpărat, n-am apucat să cumpăr nimic.

Mințise, evident. Cărțile atârnavu greu, asta i-ar mai fi lipsit în geantă, să trebuiască să le care după el.

— Da, sigur, poți să iei ce vrei, îi răspunse, fără să se uite la el.

Nici el nu se uitase la carte, o să vadă în cameră – lasă, să fie o surpriză... S-ar fi dus să-l scoată pe Huck și să-i dea drumul, însă parcă noaptea nu era cea mai bună idee, putea să-l vadă Proprietarul... Și oricum era destul de frig afară. Mă rog, pentru un șobolan nu era chiar frig, că doar de afară venise! Era o grijă în plus, și-așa trebuia să stea toată ziua după coada lui Kaine – evident, nu era adevărat, uite, acum nici măcar nu știa unde este, uitase și dacă-i dăduse de mâncare, dar se descurca el și singur, îi pusese doamna Maria și castronul cu mâncare și apă în bucătărie... că doar el era un suflet nevinovat, nu așa, ca Boian... Pufni hotărât. „Măine eliberez șobolanul. Și așa camera aia deja miroase a rozătoare...” Elia nu părea că are de gând să se ducă la culcare prea repede și lui nu-i venea să-l tragă de mânecă. Prin urmare decise să stea pironit pe scaun cât o fi nevoie, cu scâfârlia între umeri și cu gândurile aiurea.

A doua zi ieșiră împreună, lui Elia îi trăsise prin cap să-și cumpere un tricou portocaliu. Nu că n-ar fi avut unul, i-l arătase și, era adevărat, era prea strămt, i se întindea peste burtă dându-i aspectul unui fruct prea copt, gata să pocnească. Se obișnuise cu manevrarea căruciorului, îl cârmea câteodată cu o singură mână și evita hârtoapele de parcă toată viața lui n-ar fi făcut nimic altceva decât să împingă cărucioare. Adevărul e că nici nu era nevoie de cine știe ce pregătire sau inteligență, doar de ceva mai multă atenție și dexteritate. Se pare că de undeva se regăsiseră în el, ascunse ca într-un ou, și alte forțe pe care cine știe ce foc interior le deșteptase. Evită marginea trotuarului, elegant, coborând lin de pe el direct pe trecerea de pietoni. În față se vedea o clădire uriașă, ce părea mai degrabă un depozit, și lume forfotind prin fața ei, în susul și în josul străzii. Un tâmpit îi claxonă prelung, se mișcau prea încet, iar Boian zise „ce cretin!” și se uită urât în direcția mașinii oprite, fără să reușească însă să întrezărească prin parbriz cine era înăuntru. În schimb se vedea pe el, reflectat în geam, ușor diluat, ca o imagine spălată de ape, împingând ceva, două mânere și o șapcă. La șapcă nu

reușise să-l convingă pe Elia să renunțe, tot stăruia că-l bate soarele-n cap. Se opri, odată ajuns pe trotuar, să-și tragă sufletul. Se considerase un pic discriminat și asta îl cam enerva.

— Știi – îl auzi pe Elia –, mi-am adus aminte de o întâmplare. Apropo de Fernando, că tot îți pomenisem eu ieri de el. O dată m-a lăsat chiar în mijlocul străzii.

— Cum adică în mijlocul străzii?, întrebă indignat Boian.

— Păi uite-așa. Și, dacă nu mă înșel, chiar pe trecerea asta de pietoni. Vara trecută s-a întâmplat.

— Și de ce-ar fi făcut asta?

Nu că nu l-ar fi crezut, dar nu înțelegea prea bine care ar fi putut fi scopul unui astfel de gest.

— S-a dus să-și ia o înghețată. A văzut un trecător c-un con de înghețată în mână și a plecat. S-a dus să vadă de unde își luase ăla așa ceva.

— Și după aia?, întrebă Boian fără să ascundă că faptul i se părea oarecum șocant.

— După aia nu știu. Presupun că și-a cumpărat înghețata și-a și mâncat-o. S-a întors, oricum. Dar după vreo două ore...

— Și tu ce-ai făcut?, se miră Boian, imaginându-și căruțul, cu Elia în el, abandonat pe-o trecere de pietoni pentru eternitate. Fără să se poată ridica de acolo să le strige ăloră să se oprească. Și dacă din el s-ar fi văzut doar niște mânere și un cozoroc de șapcă?

— Am strigat, am tot strigat... dar treceau mașinile pe lângă mine și era un zgomot teribil, nu mă auzea nimeni și numai la asta m-am gândit, cum o să mă adun eu de pe jos dacă trece vreunul peste mine... Tot așa claxonau, ca nebunii, dar niciunul nu s-a gândit să oprească.

Apoi, mai calm:

— Recunosc, mi-a fost frică.

De parcă ar fi fost ceva absurd (sau doar puțin rușinos) să-i fie frică tocmai lui, aici, printre oameni, și după ce trecuse prin atâtea.

— Și?, simți Boian impulsul să-l mai întrebe (deși era clar că fusese salvat, că nimic rău nu se întâmplase, în definitiv – sau poate că da – de vreme ce acum era aici, lângă el, și chiar părea să aibă controlul asupra situației).

— M-a dus o doamnă drăguță pe *malul* celălalt, și rosti acest cuvânt din vârful buzelor și toată bunăstarea lui ulterioară era agățată de malul ăla, care nu era un mal, ci doar un biet trotuar, dar reprezenta și el o despărțitură între ape, un refugiu, în definitiv. Am stat acolo și l-am așteptat pe idiot două ore.

Și Elia avea în glas acum și-o umbră de ostilitate.

— Da' ce, omu-i tâmpit sau ce are?

— Nu-i tâmpit. Așa e el.

Glasul lui Elia se mai înmuiase.

— E peruan. Și cred că acolo, de unde vine el, n-a văzut niciodată înghețată. Mi-a zis că asta-i treabă de vrăjitori, că sunt niște cutii cu zăpadă din vârful munților și fiecare zăpadă nu doar că are o altă culoare, ci și un alt gust. A zis că-i bună, dar că nu i-a plăcut, că nu e lucru curat. Se mira că aveam atâția munți pe-aici, de există atâta înghețată...

Boian se bătu cu palma peste frunte, auzise el multe la viața lui, dar așa ceva mai rar. Și și-l și imagina pe acest Fernando îmbuibat de toate culorile alea, tăvălindu-se prin mormane de înghețată, ba chiar șantajându-l pe Elia să-i dea și mai multă că altfel va rămâne veșnic pe trecerea aia de pietoni, și chiar mașinile ce treceau pe lângă el, când claxonau săreau bulgări perfecți de toate culorile, *uite, una e de fistic, alta de zmeură și... mmm... asta care tocmai s-a rostogolit la picioarele mele are bucăți întregi de nucă în ea*. Își corectă un pic poziția, stăteau în drum, iar oamenii se izbeau de el, de cărucior, ba chiar unul foarte grăbit îi aruncase pe jos șapca și nici măcar nu se scuzase, erau indiferenți și se uitau prin ei de parcă ar fi fost făcuți din sticlă. Nimănui nu părea să-i pese de prezența lor acolo. Era clar că se simțise trădat, iar Boian ar fi vrut să-i spună câteva cuvinte de îmbărbătare, să-i promită că asta nu se va mai întâmpla niciodată, cel puțin nu cât va fi el acolo, însă nu apucă; Elia smuci căruciorul, nerăbdător să intre mai repede în magazin, văzuse tricoul portocaliu – exact ăla pe care și-l dorea – expus în vitrină. În câteva minute erau deja afară, cu tricoul împachetat și pus într-o punguță, așezată pe genunchi.

— Știi ce, eu n-am chef să merg acasă la ora asta. Hai mai bine în parc. E unul mare în apropiere.

Și deja îi explica lui Boian pe unde să ajungă, „mergi înainte, apoi la dreapta, la stânga, la dreapta” până ce acesta îl opri din vorbărie, nu mai înțelegea nimic. I se înțepeniseră mâinile pe mânere, așa de tare le strângea, mai ales când se concentra să vireze la stânga și la dreapta. Din când în când – destul de rar după părerea lui –, Elia îi dădea noi indicații, dar le oferea exact atunci când celălalt avea nevoie de ele, cu aparența că l-ar fi simțit sau, mai degrabă, că aceasta ar fi apăsat pe un buton, obligându-l să spună ceva. Era dimineața târziu – dar încă dimineață – și iar era soare, lăsând impresia că acolo ar fi fost soare întotdeauna, indiferent de anotimp sau de momentul zilei; pe cer se vedeau doar umbrele unor nori destrămați al căror rol părea să fie mai degrabă spargerea monotoniei aceluia albastru perfect. Ajunseră în parc și aici Elia îi ceru să se oprească, de parcă tot pe el, și nu pe Boian, îl obosise drumul ăla. Cu toate acestea, locul îi dădea un sentiment de neliniște, așa că se așeză pe o bancă și trase căruciorul în fața lui.

— Ce părere ai despre ai mei?, îl întrebă Elia brusc, chiar așa, fără niciun avertisment.

Boian dădu din umeri, ce părere să aibă? Cu jumătate de gură spuse ceva de genul „Bună. Ce părere să am? Se poartă frumos cu mine”, de parcă era vital comportamentul lor față de propria-i persoană în evaluarea asta. Ar fi încercat să-i explice că îi era greu să vorbească așa, pe nepregătite, despre familie, mai ales că el nu avea una, sau mai bine zis nu mai avea. Da, fără îndoială că avea rude, așa cum era Aurel, dar atât. Locuise atât de mulți ani singur încât nici nu-și mai pusese problema asta. Poate că acum lucrurile se schimbaseră un pic. Era singurul aspect pe care, în definitiv, ar fi putut să-l admită.

Dar celălalt nu căuta, se pare, un răspuns care să vină de la el, ci mai degrabă dorea să-și exprime propria nefericire și, eventual, să-i înjure în liniște, fără ca ei să-și dea seama de asta.

— Pe maică-mea ai văzut-o? Cred că dacă nu aș fi eu s-ar termina cu ea. Țopăie de bucurie să mă vadă așa, să fiu la cheremul ei, un alt scop în viață nu mai are. Dacă nu eram eu, cred că taică-meu ar fi divorțat de mult.

Încercă să protesteze ușor, ba chiar îi puse mâna pe genunchi, ca să-l liniștească. Îi servi o banalitate, de tipul „așa sunt părinții, sunt făcuți

să te enerveze. Câteodată par absurzi și chiar răutăcioși iar tu ajungi să nu mai știi ce ar trebui să faci”, însă pierduse din vedere că nu se adresa unui adolescent, ci unui bărbat matur.

Elia făcu o grimasă care-l sperie, ca atunci când ai nevoie urgent de dentist.

— Eu vorbesc de Ea, nu de taică-meu. Taică-meu e un om bun, minunat; jigodia asta l-a distrus, l-a terminat așa cum o să mă termine și pe mine... Crede-mă, zi de zi încerc să nu mă enervez doar pentru că știu că suferința mea o bucură. M-am plictisit să mă tot cert de dimineața până seara.

Își pleda cauza de parcă Boian ar fi fost acolo ca să-l salveze, nici măcar ca să-i dea un sfat sau ca să facă ceva concret, doar să-l ia și să-l ducă undeva, departe.

— Câteodată am un chef teribil să fug de acasă și să mă duc în lume! Ce bine ar fi! Excelent. Dar n-o să pot fi niciodată atât de fericit.

Boian intuise conflictul acesta latent, dar în realitate nu-i dăduse prea mare importanță. Încercă să se ridice de pe bancă dar el îi făcu semn cu bărbia să se așeze la loc, nu terminase. Îl ascultă. Era ca un doctor aflat acolo fără voia lui, pe cale să fie sechestrat de pacient. Nu putea nici să-și dea frâu liber și s-o acuze pe maică-sa așa cum făcea el, mai ales că nu era mama lui, pentru Boian era doar doamna Maria și atât. Era supărat pe sine din cauză că nu reușea să-i pătrundă tristețea în totalitate, percepea cel mult un aflus de sentimente venind dinspre celălalt și nimic mai mult, nu știa cum să procedeze cu ele, nici cum să se joace, nici ce costume să le pună. Se prăbuși pe spătarul băncii, cu capul între umeri. Prietenia cerea devotament și, uite, exact în acest moment el nu știe cum să i-l ofere. Peste umărul lui frunzele unor arbori străluceau ciudat, lăsând impresia că ar fi fost poleite cu argint.

— Tata a luat-o de nevastă doar pentru că a rămas însărcinată. Da, cu Marco. A fost la țară într-o vacanță, era student și... nu că ar fi fost ea cea mai frumoasă, ai văzut-o cum e, o stârpitură... dar era singura de pe-acolo și prostul a căzut în capcană.

— Bine, și după aia... dacă e cum zici...

— După aia, de câte ori o amenința taică-meu că gata, divorțează, mai făcea un copil.

— O soluție cam extremă, nu ți se pare?, încercă Boian să glumească.

— Ba da, dar uite că i-a ieșit. Și după ce am avut eu întâmplarea... accidentul... a făcut-o pe Lucia... *Eliana*, asta nu-ți spune nimic?, și-i făcu cu ochiul. Asta că, na, în cazul în care muream... că nu s-a știut luni bune dacă o să scap sau nu... a mai făcut unul, că altfel nu-i ieșeau la număr. Asta nu că n-aș ține la soră-mea, să știi.

Se ridică, de data asta chiar simțea nevoia să continue plimbarea. Privi la pomii din spatele lui, iar acum frunzele păreau acoperite cu o cenușă argintie, subțire. Începu să meargă la pas, împingând căruciorul cu grijă.

— Chiar o urăsc, o urăsc din tot sufletul, chiar dacă tu nu mă crezi. Și în fiecare zi îmi zic că astăzi n-o să mă mai las călcat în picioare.

Lui Boian i se păruse că se smiorcăia, dar când se uită la el nu văzu nicio lacrimă, era doar roșu la față, iar din când în când scrâșnea din dinți. Suferea. Implicit suferea și el, că nu știa ce să-i spună. Pentru el doamna Maria era doar o femeie, poate nu chiar una de treabă, dar cu el se purtase frumos și își dădea seama că aici nu era vorba de bârfă, Elia nu-și dorea să audă lucruri urâte de la el despre maică-sa. Poate chiar s-ar fi supărat. Și nici nu stătea prost cu nervii, oamenii chinuți – așa, ca el – ar trebui să aibă nervii distruși. Dacă l-ar fi văzut cu câteva luni în urmă și nu l-ar fi cunoscut, probabil că ar fi tras concluzia că nu mai era nimic întreg în omul ăsta. Și acum? De ce se pusese așa, în fața lui, de parcă i-ar fi arătat o oglindă? De fapt era ceva normal, uitase că el îl așezase acolo? Nu se *pusese* el, că n-avea cum. Poate doar răbdase prea multe, la fel ca oricine altcineva, la fel ca el. Și acum, pentru că nu mai era în stare să rabde, pentru că nu mai voia să rabde, părea vinovat. Încercă să-și alunge gândurile astea amestecate din cap, simțea că-i fac rău și oricum chestiunea nu se rezolva. Strălucirea fadă a copacilor de îndepărtase și acum se prelingeau ușor pe o alee în linie dreaptă, cu un pod arcuit în capăt.

— Și? Unde mergem acum?, întrebă el.

— Drept înainte, nu te opri. Mergem drept înainte, îi răspunse.

Asta îl încurajă pe Boian, care porni voinicește așa cum i se spusese, tot înainte. La baza podului își luă avânt cu toate puterile, împingând căruciorul – și i se păru chiar simplu – însă, odată ajuns în vârf, se poticni și rămase acolo, într-un echilibru fragil: era vrăjit de panta din față, căreia nici măcar nu reușea să-i vadă capătul. Își întinse gâtul ca o pasăre de pradă peste umărul lui Elia, zgâindu-se înspre zona unde credea că se vedea marginea.

— Hai, ce faci, trebuie să coborâm...

Însă palmele, și așa asudate, se încleștau sălbatic pe mânerul căruțului. Se proptise în pavajul de piatră cu toată forța din picioare, temându-se că ar fi putut fi târât la vale, ca lovit de o avalanșă, cu căruțul și cu Elia rupându-se în bucăți sub greutatea lui.

— Ei, ce, ți-e frică?, râse el, izbindu-se cu spatele de spătar. După care, de parcă despre aia ar fi fost vorba atunci: Știi că mie îmi plăcea să înot? Cred că ți-am mai spus. După cum ți-am mai spus că la vară vom merge la mare.

Boian nu era surprins de comportamentul bezmetic al celuilalt, însă se gândea cu groază că vor ajunge amândoi direct în lac și, cu siguranță, cel puțin unul dintre ei – dacă nu amândoi – o să moară. Ar putea fi chiar amândoi: se putea izbi în cădere cu capul de marginea de ciment sau, de ce nu, ar fi putut rămâne agățat în unul din elementele alea din fier forjat care să-i fi străpuns măruntaiele, în timp ce el ar fi strigat disperat după ajutor; dar nu l-ar fi ajutat nimeni pentru că nu era nimeni pe-acolo. Simți pe frunte broboanele de sudoare care-l incomodau și mai mult dar nu și le putea șterge, asta ar fi însemnat să-și desprindă una din mâini de pe cărucior și n-avea curajul să facă un astfel de gest. Nici nu îl mai asculta pe Elia care părea că se distrează foarte bine. O să rămână acolo și gata. Totuși un oarecare echilibru reușise să-l stabilească, dacă se ținea bine n-avea cum să se ducă la vale. Și tocmai când se obișnuise parțial cu noua lui situație, se trezi că un domn rotofei apucase cu mâinile partea din față a căruțului, spunându-i, din ochi, dar și din gură – deși era „pe mut”, vorbele nu i le auzea – „ce faci, ai înțepenit acolo?”, și-o luă de-a-ndăratelea, în josul podului. Boian își târșăia picioarele fără vlagă, frânând tot timpul, însă

și așa, în câteva secunde, fură tustrei pe malul celălalt. Elia îi mulțumi, iar bărbatul necunoscut îi salută cu un deget la pălărie și se îndepărtă. Boian tremura ușor, fără îndoială că individul fusese foarte drăguț, însă lui spaima încă nu-i trecuse. Ba chiar se simțea hărțuit – cine naiba-l chemase pe ăla acolo? Ce, îi ceruse el vreun ajutor?

Elia îl luă peste picior:

— Păi dacă a văzut că singur nu te descurci....

Asta îl cam deranjă, cum adică nu se descurcase, rămăsese acolo și nu se întâmplase nimic, ba chiar ar mai fi putut să stea încă de-o sută de ori pe-atât... Era ofensat de gestul atât de gentil al necunoscutului, se gândea la asta și capul îi lua foc deși da, poate că greșea. Îl enerva și faptul că-i venea să facă pipi și n-avea unde, vezica se umfla și se dezumfla ca o minge, palpabilă în interiorul lui și atât de plină încât aproape îi auzea clipocitul. Puse frâna la căruț și-o șterse fără nicio explicație, direct în spatele primului copac pe care-l văzu în fața ochilor. Eliberarea aia rapidă îl făcu să-și revină în simțiri, fața nu-i mai ardea și se întoarse pe alee în pas elastic, pozitiv. Se uită totuși, circumspect, în jur, gândul că poate-l văzuse cineva era oricum o chestiune secundară.

— Mergem acasă, da?, îi șuieră el în ureche, nu simțise neapărat nevoia să se răzbune pentru cele întâmplăte mai înainte, dar nici nu putea să-și lase datoria neplătită.

— Eu aș zice să ne mai plimbăm puțin. Și, pe lângă asta, tot nu mi-ai spus încă dacă ai de gând să vii la mare sau nu.

Nu se așteptase la una ca asta, crezuse că o să-i pară cel puțin un pic rău, nu că o să-l atace frontal, chiar așa, cu obrăznicie. Ba chiar îl izbise cu încheietura umărului peste degete atunci când pusese mâna pe mâner! Încercă să-și alunge gândul ăsta: n-avea cum să facă un astfel de gest voluntar, însă o mică suspiciune rămase ascunsă acolo. Îl dureau unghiile, atât de puternică fusese lovitura. Și acum, ce? Avea cumva datoria să-i răspundă imediat? Și cu Kaine ce face? Și cu Huck? Ar mai fi adăugat că are atâtea lucruri de rezolvat, și poate c-o să și plouă, de unde știe el că n-o să plouă, iar la mare atunci când plouă e chiar foarte urât, iar dacă te prinde pe plajă poți fi chiar lovit de fulger. Citise

el asta într-o revistă, la un moment dat. Făcu o pauză. Alte argumente nu mai avea.

— Bine, hai să mergem acasă, oricum trebuie să mâncăm, oftă Elia. Kaine poate să vină cu noi. Iar pe Huck n-ai tot zis că vrei să-l lași de capul lui, în grădină?

Boian se miră, parcă doar se gândise la asta, oare când îi spusese lui așa ceva? Însă era mai bine să nu-i ceară lămuriri, părea de acord. Mai avu o ultimă tentativă de a se salva când întrebă, cu jumătate de gură, „da' e departe?“, de parcă ar fi trebuit să meargă pe jos până acolo.

— Nu, nu-i departe. În câteva ore ajungem.

— Bine. Atunci o să vin.

Cuvintele îi ieșiseră din gură aproape involuntar și nu mai avea cum să le prindă și să le vâre înapoi nici dacă ar fi vrut. Ar fi dorit să-i poată da mai multe explicații dar nici el nu înțelegea de unde i se trage toată timorarea asta, nu, nu-i era frică să iasă din casă – dovada, uite, era că se afla, chiar în momentul acela, în parc – și-n plus nu-și trimisese el deja casa cu tot ce era în ea pe lumea ailaltă? Și nici de depărtare nu se temea – nu plecase el cât mai departe, într-un oraș pe care nu-l cunoștea și care nu era al lui? Și nici de fulgere nu-i era frică, asta o spusese doar așa, ca să-l descurajeze. Nu-și bătuse capul cu asta până acum, însă un motiv trebuia să existe. Pentru toate lucrurile de pe lumea asta există un motiv. Câteodată el nu e tocmai justificat, însă ce contează? Important e că există, că stă atârnat acolo, ca o etichetă de carton, legată cu un șnuruleț de fiecare obiect, sentiment sau acțiune care există pe lumea asta. Poate că îl bloca faptul că nu știa ce se va întâmpla – asta trebuie să fie! –; dar acum, când el știe că se va întâmpla (că doar și-a dat acordul) n-ar mai trebui să-i fie teamă. Își simțea corpul umed și rece, lipit de haine ca de un înveliș care începuse să se decojească încet. De fapt deja începuse să se întâmple. Gândul ăsta îl liniști peste măsură, iar când intră în casă era calm și sobru, ca un adevărat acompaniator.

Telefonul îi sună vag, de undeva din străfundurile buzunarelor, și tresări, nu atât din cauza zgomotului neașteptat, ci mai degrabă pentru că pe el nu prea îl suna nimeni. Răspunse fără să se mai uite la număr, oricum era aproape sigur că era Aurel. Și, de vreme ce știa deja, parcă

îi și pierise cheful să mai vorbească – da, era iritat, era deranjat, avea atâtea pe cap și telefonul ăla suna întruna... nu conta că de când ajunsese acolo îl sunase doar Aurel și asta doar o dată (sau poate de două ori?). Suna fără încetare, chiar dacă nu era nimeni în partea cealaltă. Dădu cu mâna prin aer, a pagubă, de parcă ar fi izgonit o muscă imaginară, și spuse „da” cu o voce severă, de om care e, efectiv, deranjat.

— Bună, măi băiete, ce mai faci?, se auzi o voce necunoscută.

— Bună ziua..., răspunse Boian prudent, cu gândul la o capcană. *Să vezi că aștia vor să vadă dacă mai trăiesc...* Inspiră adânc, cu urechea ciulită, gata să-l prindă cu fofârlica pe banditul ăla de dincolo.

— Uite, sunt aici, în fața casei, nu ieși și tu un pic?

— Daaa..., spuse el, lungind vocalele, ca să mai tragă de timp. N-avu însă curaj să întrebe cine era totuși la telefon, așa că tăcu.

Se gândise, e adevărat, pentru o clipă să arunce telefonul pe undeva, pe fereastră eventual, sau să dea cu el de pământ – asta e, căzuse, se spărsese, nu era vina lui... Dar continuă totuși să-l țină strâns lipit de ureche.

— Auzi, am trecut pe la Aurel. Auzi, mă... sunt Sisou, mârâi celălalt, ușor nemulțumit că nu auzea nimic și-o căldură veselă îi invadă capul și corpul lui Boian.

— Ah, Sisou, ce bine, ce bine-mi pare – de parcă tocmai pe el l-ar fi așteptat de-o viață să-i audă glasul. Da, sigur că ies, cum să nu, dar nu pot să stau mult, știi tu, prânzul, alea-alea, acum ne-am întors și noi..., și continua să vorbească în timp ce se îndrepta spre ușă, îi făcu semn lui Elia că se întoarce repede.

Izbi cu umărul în ușa grea și ieși în stradă, cu telefonul încă la ureche. Durase doar un moment, însă lui i se păruse că-l lăsase să aștepte extrem de mult și de aceea apăru oarecum fâstâcit, nu știa ce să facă, dacă să dea mâna cu el sau să-l îmbrățișeze sau poate doar să-l salute și-atât. Alese ultima variantă, dar și așa era stângaci, trivial, o șuviță de păr izvorâtă de pe nu se știe unde era gata să-i intre în ochi. Și iar avea palmele transpirate, dar celălalt părea să nu observe toate aceste amănunte banale. Se uită drept în ochii lui și-l bătu pe umăr întrebindu-l – din nou! – „ei, ce mai faci?”, și slavă Domnului că nu aștepta

totuși un răspuns, nu de alta dar lui Boian i-ar fi fost practic imposibil să-i spună ce făcea, mai ales acolo și în acel moment, „a, da, uite, mă uit la tine și nu știu dacă să te îmbrățișez sau ce să fac, poate-mi spui tu”, și nu pricepea de ce se simțea ca în fața unei celebrități, de ce îi dă atâta importanță. Stătea acolo ca o cârțiță oarbă – asta era! –, cu ochii în soare și așteptând să-l lovească cineva cu o bătă în cap. Dar Sisou doar îl bătu ușurel pe umăr, nici vorbă să-i ardă una în moalele capului, îl trata ca pe un recrutar și cu viitorii tăi adepți nu te porți așa.

— Am venit să te-ntreb dacă ai chef să dai o fugă cu mine până la atelier, îți promisesem ultima oară când ne-am văzut că te duc să-ți arăt tablourile. E chiar aici, la doi pași, nu stăm mult. Asta dacă ai chef, evident, și se uită ușor încrunțat la Boian.

Iar acesta încuviință din cap, fără să știe nici el de ce, nici măcar nu-și amintea de promisiunea asta și cu siguranță n-avea chef să-i vadă tablourile fix în momentul ăla, dar ceva din tonul cântat al celuilalt parcă îl vrăjise iremediabil.

Sisou nu vorbea propriu-zis ci mai degrabă șoptea, sâsâia, totul insinuându-se într-un fel de melodie indefinită. Se luă după el, docil, evitând să-și pună prea multe întrebări, ca nu cumva să-i provoace cine știe ce altă criză, dar nu putu să se abțină să nu-l studieze totuși din cap până-n picioare, chiar dacă lucrul ăsta îl făcea doar din spate. Avea un costum din catifea de un verde închis, ca mușchiul proaspăt, și-ar fi putut jura că undeva, în străfundurile materialului, se puteau vedea niște dungii aproape imperceptibile, de culoarea vișiniei putrede, „exact ca un halat de baie”, se gândi el, „doar că nu are cordon” – de fapt avea jachetă și avea și pantaloni, dar tot ca un halat de baie era. Și-ar fi plimbat mâna pe spinarea celuilalt, așa, în mers, doar ca să vadă mai bine dungile alea, de unde veneau ele și unde se duceau cu adevărat, și dacă chiar existau sau i se păruse lui (deși problema asta nu și-o pusese chiar în acel moment), dar se abținu. De altfel nu conta dacă are dreptate sau nu, în definitiv putea să-l și întrebe, iar dacă celălalt i-ar fi spus că da, dungile alea chiar există, poate ar fi avut chiar mai multă dreptate decât el, mai ales că nu erau dungile lui, nu, nu, el doar *constatase* și atât. Poate că ar fi fost mai bine dacă s-ar fi concentrat pe pantofi;

acolo chiar s-ar fi putut înșela, mai ales că pantofii erau în picioare și, prin urmare, în veșnică mișcare. Mă rog, cu excepția momentelor în care stătea pe loc, deși asta, din câte observase el până acum, nu prea se întâmplase; și atunci când Sisou era așezat, picioarele lui subțiri ca niște fuse se mișcau încontinuu, ba le puneau unul peste celălalt, stângul peste dreptul sau dreptul peste stângul, nu prea conta, dar când vorbea mișca ritmic din ele, de parcă ar fi cusut ceva la mașină, văzuse asta pentru că tot izbea cu genunchiul în masă acolo, la terasă, când ieșiseră ei împreună. Și uite-i ajunși, a și intrat în atelier, deși nu era nimeni în spatele lui care să-i dea brânci, să-l împingă, făcuse el totul de bunăvoie. Dar oricum sâsâia lăsând impresia că ar fi fost și în fața lui și în spatele lui în același timp, deci n-avea scăpare, era *impresurat*. Râgâi ușor, fără să se poată abține, dar se vede treaba că celălalt era dispus să treacă și peste măgăria asta, era diplomat, la modul general, normal că avea să facă să i-o plătească. Dar mai târziu, nu acum, mai ales că Boian se arătase dornic să colaboreze. Îi era rușine cum se ițea așa, peste umărul lui catifelat, ca să tragă cu ochiul la tablourile aruncate alandala prin cameră. Era el acum în fața lui Sisou și acesta îl împingea, discret, din spate, în încăperea dezordonată, dar banală, cu patul nefăcut. Nu părea nimic în neregulă acolo, nici măcar vizuina unui șarpe nu lăsa impresia că ar fi fost. Dacă n-ar fi fost sâsâitul... Îi explica ceva, în timp ce ridicase o tigaie de pe jos și-o puneă pe masă. După care renunță și, cu un gest larg, îl invită să se uite în voie, după cum l-o tăia capul.

„Sunt într-o perioadă de negare”, mai adăugă el făcându-i cu ochiul și arzându-i discret un cot în coaste.

Boian își frecă absent locul dureros, fără să-i dea prea mare importanță. Toate tablourile aveau pe deasupra dungi fine, aproape imperceptibile, de culoarea vișinei putrede, iar el dădu din umeri, fără să-l fi întrebat cineva ceva.

— După cum vezi, spuse Sisou, răspunzând la acea întrebare care nici măcar nu se născuse încă, sunt foarte legat de tematica închisorii. Mă rog, cel puțin în acest moment..., și-și trase nasul, de parcă faptul în sine i-ar fi putut afecta într-o oarecare măsură luciditatea, provocându-i chiar un ușor guturai.

Abia acum observă și Boian că în spatele acelor dungii fine existau o varietate de scene, de situații; uite, în asta e o fată cu o rochie înflorată, așezată pe podea, cu genunchii la gură, iar în ăstălalt e un om în genunchi, cu pantaloni verzi, dincolo sunt niște copii care par triști și tot așa, rotindu-se prin cameră, de la un perete la altul, se mai apleca să vadă mai bine, iar dincolo era nevoit să se ridice pe vârfuri deoarece tabloul era atârnat prea sus, într-un cui. Se opri în fața unuia pus pe pat și sprijinit de perne, ca o persoană care tocmai se trezise din somn pentru că era prea mult zgomot în cameră.

„Uite, eu pe ăsta îl vreau”, și-l arată cu degetul, ca să nu fie loc de întors, era rezervat, deci deja îi aparținea. Se auzi din nou susurul ăla muzical neplăcut, care părea mai degrabă un gălgâit acum și provenea direct din gâtul lui Sisou, dar Boian nu-l băgă în seamă, ba chiar îl înhăță cam brutal de braț și-l împinse în fața tabloului. Nu întrebese nici măcar cât costă, deși celălalt îl asigurase că-l poate plăti și în rate – și așa o să facă, iar tabloul, cu fiecare lună ce va trece, va deveni din ce în ce mai mult al lui – și nici nu știa care sunt uzanțele, dacă protocolul zicea că trebuie să cumperi un tablou de fiecare dată când treci pragul atelierului unui pictor sau poți doar să te uiți, așa, ca la muzeu, să mulțumești și să pleci, nu știa deoarece nu mai fusese niciodată într-un loc ca acesta. Și de fapt nici acum nu fusese, era doar o cameră oarecare, doar că erau și tablouri acolo, iar artistul era îmbrăcat în ceva dubios, înrudit, fără îndoială, cu un halat de baie, chiar dacă nu avea și cordon, dar ar fi putut să aibă, la urma-urmelor orice lucru putea să aibă și un cordon, chiar dacă tu nu-l vedeai în momentul ăla. La toate lucrurile astea se gândea Boian încă din momentul în care ieșise în stradă, cu tabloul sub braț, îndreptându-se cu pas elastic spre casă. În lumina de ambră a amiezii, răsturnat pe-o parte sub brațul lui, se vedeau perfect dungile subțiri și, în spatele lui, portretul unui bărbat necunoscut ce-și acoperea fața cu palma, părând ieșit proaspăt din aburul unei băi fierbinți. Așa, pe orizontală, putea foarte bine să fi căzut acolo, în baie, pe gresia umedă și să-și fi acoperit fața ca să se ferească de lovitură. Sau poate amețise lovindu-se de zăbrele, poate nu le văzuse din cauza aburului, cine știe. Și oricum, i se zărea doar linia maxilarului și gura de-abia schițată, și parcă și vârful urechii.

Plescăi mulțumit când intră în casă, acum ținea tabloul drept, pe verticală, chiar în fața lui, iar Elia, de partea cealaltă, nu-i spusese nimic.

— Am luat un tablou.

Adică nu spusese „mi-am luat”, ci „am luat” iar Elia, într-un târziu, răspunse „bine”, de parcă de acest „bine” ar fi depins soarta bărbatului din pictură – uite, acum putuse să se adune de pe dușumea și să stea în picioare, chiar dacă picioarele nu i se vedeau, și nici fața, totuși, mai ales dacă făceai abstracție de maxilar și de vârful urechii. Îl duse totuși în camera lui și, în lipsă de alte idei, îl propti pe perna patului liber. Era mulțumit, cel puțin se pare că scăpase de cerb până la urmă. În timp ce se schimba îl auzi pe Elia de dincolo strigând cu toate puterile „mai bine ți-ai fi cumpărat o oglindă!” și-l pufni râsul. Poate că avea dreptate.

După ce termină, se întoarse la el și-l ajută să se îmbrace. Devenise o rutină – însă, cu toate acestea, erau momente în care trebuia să se lupte din răspuțeri cu încăpățânarea celui alt care ba îi cerea niște blugi care abia fuseseră întinși pe frânghia de rufe, ba îl punea să răvășească prin câte-un sertar ca să găsească perechea *aia* de șosete deși, după părerea lui Boian, absolut toate șosetele din sertar erau la fel și cea mai mare tragedie era când nu-și găsea șapca roșie, adică exact ceea ce se întâmplase acum. Nici măcar faptul că îl îmbrăcase cu tricoul nou – cel portocaliu – nu era suficient și, cu atât mai puțin, argumentul că la masa de prânz chiar n-are nevoie de șapcă, că doar nu era soare în casă și oricum, ce naiba, era primăvară, nu era el, soarele, atât de puternic nici măcar în grădină. Elia se uită urât la el, nu era ca un copil îmbufnat, ci ca un adult furios sau pe cale să devină așa, dac-ar fi putut ar fi bătut și din picior să i se aducă șapca *aia* nenorocită odată. Boian n-avea chef să se certe, scena se repetase de vreo două-trei ori în decursul săptămânii, prin urmare apucă să scormonească, fără tragere de inimă, așezat în genunchi, prin vintrele șifonierului. Era sigur că n-o pusese acolo și așa și era. Se ridică și se uită în jur – nu, pe scaun nu era, și nici sub el, și nu-l băgă în seamă pe Elia care-i șuierase că „văd eu foarte bine că nu faci nimic ca s-o găsești!”. O să-i bage pe gât nenorocita *aia* de șapcă, numai să dea de ea. Interacționa ciudat cu obiectele din jurul lui, se comporta de parcă ar fi fost un pic bolnav și poate asta era cauza. O

zări într-un sfârșit pe măsuță, ghemotocită-ntr-un colț, aruncată acolo ca un lucru mic și neînsemnat, și o prinse cu două degete, punându-i-o triumfător în față lui Elia care, ca de obicei, nu avu nicio reacție, nici măcar mulțumesc nu-i spuse, doar își întinse capul, de o chelioșenie anormală, lucios ca un bec. I-o propti pe creștet și se dădu doi pași înapoi, ca să vadă dacă-i stă bine, câteodată se întâmpla să i-o tragă prea mult în jos, pe frunte, direct peste ochi. Îl întrebă „cum arăt?” sau doar i se păruse lui? Riscă să-i răspundă, obraznic, să se uite-n oglindă și trase cu ochiul tot el, mirându-se de cât de mult s-a bronzat. „Nu, nu, spune-mi tu” și l-ar fi întrebat de ce nu se uită chiar el, oglinda era tocmai în fața lui, dar ăla ținea bărbia în piept și, ca să fie și mai sigur, închisese și ochii. Se mai uită o dată, încercând să se ignore, de data asta chiar în centrul oglinzii.

— Arăți bine, uite, te prinde portocaliul ăsta. Nu înțeleg ce tot insiști cu șapca aia... mai e și roșie pe deasupra!

Însă celălalt nu-i răspundea, așa că se hotărî să continue să vorbească, se uita la el cum i se mișcau buzele și dinții și i se adresa celui din oglindă, doar lui, în timp ce el stătea acolo, în cărucior, cu ochii închiși.

— Să știi că ai un pic de burtă... ai cam exagerat cu mâncarea în ultimul timp...

Dinspre scaun se auzi un mârâit de nemulțumire.

— Și parcă picioarele ți s-au mai îngustat... sau sunt doar blugii ăștia prea strâmți, nu știu.

— Nu, nu sunt, îi răspunse. Deci să înțeleg că arăt prost, conchise el.

Boian se gândi că ar fi totuși mai bine să nu-l ofenseze, chiar după scena cu șapca, treacă de la el...

— Nu, în ansamblu e bine – de fapt e la fel ca ieri, când m-ai întrebat același lucru.

— Da, dar ieri nu aveam tricoul portocaliu, îl aveam pe ăla alb. Prin urmare era cu totul altceva.

— Da, era chiar o mare diferență. Doar că era una singură, îl persiflă Boian. Îndesat în tricoul ăla tot tu erai. Și acum, nu știu, mă pui să mă comport ca un vânzător, să-ți laud hainele... ce vrei, ți le-ai cumpărat

deja, nu? Trebuie să te conving eu? Măi omule, uită-te în oglindă și gata, ai rezolvat problema. Că în oglindă tot tu ești.

Îi spusese toate chestiile astea de parcă s-ar fi aflat în fața unei camere de luat vederi, da, celebrul psihoterapeut Boian al cărui merit era să-ți descrie beneficiile tricoului alb și, la nevoie, și pe ale celui portocaliu.

— De ce nu te uiți *dracului* în oglindă?, strigă el, târând căruțul mai aproape. Elia nu catadicsi să-i răspundă, doar strânse din pleoape și din buze și mai tare ca înainte.

— În plus, cu șapca aia, tot nu văd nimic. Îți ții capul în piept. Văd o șapcă roșie cu un tricou portocaliu, mare. Da, e întins pe burtă. Dar e burta ta, te asigur. Plus două picioare. Cu șosete albe care sunt fix ca celelalte treizeci de perechi sau câte-or fi pe care le ai în sertar. Altceva nu văd.

Apoi, mai moale:

— Chiar arăți ok. De câte ori să-ți spun?!

Elia vorbi în sfârșit, iar în vocea lui era un amestec de ostilitate și de ciudată bucurie, care-l zgâria pe Boian pe timpan.

— Tu nu te uiți la mine. Tu te uiți *acolo*. La un obiect. Nu la mine te uiți. Ca printr-o lupă, de aia mă vezi mai mare.

Se enervă.

— Când te-am văzut eu mai mare? Când ți-am zis eu asta? Ți-am zis doar că nu te văd bine. La față nu te văd.

Încercă să înhațe mânerul căruțului, însă în trecere se lovi dureros cu șoldul de ceva, de parcă ar fi fost un cârlig agățat acolo, care nu-l lăsa să meargă mai departe. Era Elia, care-l oprise băgându-și mâna făcută pumn pe sub marginea puloverului, așa că se întoarse, vorbind iar cu cel din oglindă:

— Și am impresia că vorbesc de unul singur. Nici măcar nu te uiți la mine. Uite, stai acolo ca un străin, ai nevoie ca eu să-ți spun cum arăți, dacă te-ai schimbat, dacă nu, *blabla blabla*, și eu tot cu mine vorbesc.

— Păi eu ce-ți spuneam mai înainte? Că nu vorbești cu mine. Vorbești despre mine cu altcineva.

— A, asta ți-am spus eu mai devreme, asta ai înțeles tu? Sau ce?

— Da, asta mi-ai spus, și își ridică bărbia din piept, uitându-se la el cu o mutră de prădător.

Boian se îndoi de spate, se simțea neputincios. O să mai încerce, ce era să facă? Încercă s-o dea pe glumă:

— Bine, o să mai fac rost de-o oglindă atunci. Poate că asta e soluția, și-i trase șapca pe ochi în timp ce trecea în spatele căruțului, împingându-l deja dincolo de marginea covorului. Ne supărăm degeaba, concluzionă el, mai bine mergem să mâncăm.

— Dar eu nu sunt supărat, îi replică el cu glas limpede ca sunetul unui clopoțel.

Se prefăcu însă că nu l-a auzit, din cauza lui îi trecuse și pofta de mâncare, și tot.

Când ieșiră în grădină, după ce terminaseră de mâncat, aveau amândoi, din nou, șapte ani. Iar Boian se așeză pe iarbă, în fața căruciorului, și-i puse lui Elia o mână pe genunchi, întrebându-l: „mai ești supărat pe mine?”, iar celălalt dădu din cap că nu, lucru ce se putuse vedea, chiar dacă avea bărbia în piept și ochii doar pe jumătate deschiși. Din când în când îi tampona fruntea asudată cu un prosopel alb. Stăteau acolo ca oboșiți de un joc prea lung și încălziți de soarele unei primăveri timpurii pe care Boian, cel puțin, n-ar fi știut s-o plaseze în timp. Nu erau singuri, din când în când amândoi simțeau ochii vigilenți ai doamnei Maria ițindu-se de undeva, din pragul bucătăriei de vară sau din spatele perdelelor din sufragerie, ca o lună plină care strica atmosfera aceea solară. Boian își făcea datoria de însoțitor, foarte atent la fiecare gest, și se născuse așa, o complicitate între ei doi în care nu era nevoie de explicații, nu era nevoie nici măcar de atât de multe cuvinte. Dacă cineva s-ar fi uitat cu atenție la ei în acest moment ar fi putut vedea că, în fond, semănav. Nu erau chiar la fel, însă ceva îi plasa în aceeași categorie, aproape ca doi frați între care, da, întotdeauna vor exista diferențe însă, cel puțin în anumite momente, acestea nu vor fi esențiale. Oricum, nu erau ei într-o stare de spirit prea bună, puseseră bot amândoi, Elia pentru reproșurile pe care celălalt i le aruncase în față atât de nemilos, Boian tocmai din cauză că îi părea rău pentru ceea ce făcuse. Dar totuși continuau să stea acolo împreună, ca într-un film lent, fără dialog, oarecum plictisitor, cu câteva culori tari proiectate pe fondul exagerat de verde al vegetației din jur. Din când în când Elia

chiar întorcea capul spre stânga, ca și cum ar fi vrut să evite complet privirile rugătoare ale celui lalt și a fișa un bot de rață care-l făcea să pară chiar un pic caraghios. Continuară să stea acolo așa, fără niciun sens, iar Boian simțea cum deja începuse să-i înghețe fundul proptit pe-un smoc de iarbă și să-i amorțească palma în care se sprijinea. Pământul nu era cald, era înfrigorat și jilav, și nu se lăsase păcălit de nicio primăvară, doar pe deasupra ierbii plutea boarea aia dogoritoare însă pe el nu putuse să-l înșele nici acum, „probabil e prea bătrân pentru așa ceva”, se gândi Boian cu voce tare.

Elia aproape că se răsti la el:

— Prea bătrân? Cine-i bătrân?

— Pământul, răspunse el. E rece.

Iar celălalt pufni, de parcă *ia uite ce prostie spusese*.

— Când eram mic – continuă el, încă nervos – nu mă gândeam la lucruri din astea. Da, zilele erau vesele, erau triste. De exemplu, astăzi ar fi fost o zi tristă.

— De ce să fie o zi tristă?, se opuse Boian, mai mult așa, de formă.

— Am spus «ar fi fost», n-am zis că «este» o zi tristă. Cap sec!

— Deci astăzi *era* o zi tristă, completă Boian.

— Da. Eu mă îmbrăcam și mă duceam la școală și nu mă gândeam la pământ. Era oricum frig, nu mă păcălea el pe mine. Și afară, și în casă era frig.

Boian dădu din cap că înțelegea.

— Era frig ca în toate zilele de aprilie. Zile ploioase, prea scurte, nopți lungi și reci. Cam asta-i clima primăverii. Orice copil o știe... Dar chiar dacă ploua sau burnița nouă, copiilor, ne plăcea să alergăm pe afară. Am auzit că pe-acolo, pe la tine, de unde vii tu, se-ntâmplă și să ningă-n aprilie.

— Da, se mai întâmplă și astea, consimți el.

— Dar chiar și-atunci eu mă sculam, mă îmbrăcam, mâncam și mă spălam – nu neapărat în ordinea asta – și apoi plecam la școală. Ție ți-e dor de școală?

Boian dădu din umeri: nu, nu-i era. Niciodată nu-i fusese dor de școală. Taică-su îl păcălise până în generală că dacă se duce în ziua aia

la școală, mâine n-o să mai fie nevoie, c-o să ia foc și-o să ardă până-n temelii. Așa că în fiecare dimineață se ducea acolo într-un suflet, aproape că-l târa pe taică-su după el, că nici nu putea să țină pasul bine, ca să vadă dacă a ars sau nu. Nu ardea niciodată, dar asta nu prea conta pentru exista întotdeauna o altă posibilitate a doua zi. Cu toate acestea nu-l ajutase cu nimic chestia asta în viața lui chinuită de elev, poate doar satisfacția *așteptării* era cea care îi mai însenina ziua.

Elia surâse în timp ce Boian îi povestea, nu-i dăduse prin cap că un copil ar fi putut avea un asemenea avantaj, o asemenea putere... Pe el îl momeau cu câte o bucată de ciocolată sau cu un rățoi de plastic și, uite, reușiseră să-l controleze destul de bine – e adevărat, până la un punct, dar asta era... Găsise el o metodă și mai bună, era foarte simplu, tot ce trebuia să facă era să fie bolnav. Fiecare boală, în funcție de gravitate, avea prețul ei. O carte cu poze când era doar un pic răcit, un clown verde cu cărți de joc imprimare pe capul moale când avusese oreion, o maimuțică ce făcea giumbușlucuri când o învărteai cu cheia când căzuse cu piciorul în puțul din curte și și-l rupsese în trei locuri. Ba chiar avea un prieten care primise o bicicletă nouă, galbenă și strălucitoare, când făcuse – auzi la el, ce idee! – hepatită. Se rugase la Fecioară și la Îngerăș cu toate puterile lui să-l lase și pe el Franco să meargă cu bicicleta când o să se facă bine, dar degeaba. Adică nu chiar degeaba – bicicleta o avusese de tot, i-o adusese mama lui Franco după vreo două luni, așa, și plângea, și mângâia când ghidonul bicicletei, când capul lui Elia, care era cârlionțat, blond, nu ca acum, și i-a dat bicicleta aia de tot, dar pe Franco nu l-a mai văzut, n-a venit la școală nici anul următor și când s-a dus, cu tot cu bicicletă, în fața casei lui, iar era mama lui Franco și plângea, și iar îl mângâia pe cap, și el se gândise, „da' de ce plânge? dacă nu voia să-mi dea mie bicicleta, de ce mi-a dat-o?”, și i-a spus: „doamna Nanni, dacă vreți eu vă dau bicicleta înapoi să i-o dați lui Franco, să nu mai plângeți că să știți că eu m-am rugat la Fecioară – și la Îngerăș”, completă el, că asta era important –, „da' nu vreau să se supere acum pe mine, ne putem juca amândoi, ba chiar să mergem împreună în susul și în josul străzii că uite, e mare, e zdravănă, e nouă...”. Și mama lui Franco iar l-a mângâiat pe cap (și lui nu-i plăcea, dar nu avea ce să facă, a stat acolo

să fie mângâiat, ca o pisică fără stăpân care totuși își cunoaște interesul) și i-a zis că „uite, Franco e acum la Fecioară și la Îngerăș și ți-a lăsat ție bicicleta”. Și el evident că n-a-nțeles nimic, ba chiar totul devenise și mai confuz când taică-su i-a zis că „lăcomia l-a adus aici” și că băiatul fugise din salon, la spitalul unde fusese internat, drept în bucătărie și pescuise din oală toate bucățile alea de carne și le mâncase, da, exact bucățile alea de care lui, lui Elia, îi era o scârbă infinită, le azvârlea sub masă lui Nenno când nu erau atenți și abia atunci se mai luminase el un pic, adică a fost norocos, uite, acum îngerășul l-a luat la el, de aia îi tot spuneau maică-sa și taică-su că „te bate Doamne-Doamne dacă nu mănânci tot din farfurie” și parcă și simțea, cu fiecare clefăit al lui Nenno, câte-o joardă zdravănă pe spinare.

— Din ziua aia n-am mai comentat, am mâncat tot din farfurie. Și uite că, deși m-am străduit – și nu poți să zici că nu m-am străduit –, tot n-am mai apucat să mă plimb împreună cu Franco pe bicicleta noastră galbenă. Dar nu-i timpul pierdut..., mormăi el.

Lui Boian i se păru că vede câteva lacrimi pe obrazul lui Elia, dar poate că erau doar niște stropi de sudoare, cine știe, așa că îl șterse ușor cu prosopul.

— Eu scriam poezii când eram mic, schimbă el vorba. Aveam niște obsesii legate de mare, dar își înghiți vorbele pe jumătate, poate era mai bine să nu discute despre asta acum. Nu-mi plăcea să fiu bolnav. Ai mei erau suspicioși, de fiecare dată mă acuzau că *am făcut eu ceva*.

— Nici mie nu mi-a mai plăcut după asta. Până la accident nu-mi aduc aminte să mă mai fi îmbolnăvit de ceva vreodată.

— Și ai avut și-un câine?

— Da, pe Nenno. Era un boxer frumos. A murit când aveam eu doisprezece ani și jumătate.

— Eu aveam o sumedenie de pisici acasă, la bunica. Dormeam cu ei în pat. Și nu credeam în Dumnezeu.

— Cum adică nu credeai? Toți copiii cred...

— Adică da, bunică-mea mă punea să spun rugăciuni, din astea... știi, mai ales la culcare. Și-mi povestea despre Isus, în fine, au fost ceva scandaluri pe tema asta, mai ales maică-mea sărea cu gura că «să nu-i

bagi copilului prostii în cap! Să nu-i spui minciuni!», iar eu eram cam nedumerit pentru că nu-mi plăcea să mint. Că, dacă mințea, venea Omul Negru sau nenea milițianul și știam că așa era, că sectoristul de pe strada noastră clar era cam negricios, și-l mai chema și Negru, Negru George-Ionuț, îmi arătase mie legitimația odată, deci Omul Negru nu putea fi decât el. Dar dacă bunică-mea zicea de Isus și de Doamne-Doamne – și mie îmi și plăcea un pic de Isus ăsta, nu era plictisitor ca Făt-Frumos și nici ca tâmpita aia de Albă ca Zăpada –, ăsta chiar făcea niște chestii, înțelege, învia morții, le apăra pe fete de bătaie, ba chiar dădea de mâncare la oameni și nici nu trebuia să se ducă la magazin, nici la coadă nu stătea și nici măcar bani nu avea. Chiar era tare! În plus, cum să mintă bunică-mea?! Nu putea să mintă! Dar nici mama! Cum să mintă mama?! Păi de aia îi spunea tov. Negru Ionuț „sărut-mâna, tanti!”. Era evident. Și nici eu nu mințeam, asta de mult, de-atunci de când venisem eu de la grădiniță obosit și m-au pus în pat, să dorm, și-a venit taică-meu și mă gădila la tâlpi, „hai, nu vrei să te joci?”, și când a ieșit din cameră și-a închis ușa – da, da, îmi amintesc asta foarte bine, că trăsese și ușa după el –, eu m-am ridicat în capul oaselor și-am zis *fir-ai al dracului*, că îmi era somn. Și după aia a zis că l-am drăcuit, „cine te-a învățat pe tine să înjuri?”, dar eu nu înjurasem, chiar nu, și atunci a dat drumul la magnetofon și eu eram acolo, înăuntru, și ziceam *fir-ai al dracului*, și doar spuseseam asta o singură dată și acum, de fiecare dată când ziceam că n-am spus, iar se auzea *fir-ai al dracului*. Și cum știa el că am spus, și chiar dacă-mi părea rău, nu de aia plângeam, plângeam că nu știam de unde știe, că doar nu fusese acolo, în cameră, iar ușa era închisă... Și-atunci mi-am dat eu seama că el știa chiar tot, nici nu trebuia să zic, că deja știa, era suficient doar să mă gândesc la ceva că imediat ajungea în partea cealaltă, acolo unde trebuia să ajungă. Am încercat eu să-mi explic, să mă gândesc, și singura soluție pe care am găsit-o a fost să nu mai spun minciuni, doar adevărul întotdeauna, că adevărul este cea mai bună minciună, n-aveau de unde să te-apuice dacă spuneai doar adevărul, îl puteai spune și cu ușa închisă, și cu ușa deschisă că tot aia era.

— Dar mi-ai spus că tu nu credeai în Dumnezeu..., interveni Elia.

— Da, așa e, nu credeam. Într-o noapte m-am trezit, visasem că era un păianjen mare, negru, pe perete și-am sărit din pat atât de bucuros, strigând: «Bunica, bunica, a venit Isus la mine, e pe perete!» – și bunică-mea, care dormea în cameră cu mine, s-a trezit și-a aprins lumina și pe perete chiar era un păianjen mare și păros. Și-a luat papucul de lângă pat și i-a tras una de n-a mai rămas din el decât ceva mâzgă și niște piciorușe... în fine, mai nimic.

— Și tu?

— Păi... și eu... am început să plâng și i-am zis bunică-mii că «de ce l-ai omorât pe Isus? Ce ți-a făcut? A venit la mine și tu l-ai omorât!». Și mi-a ars vreo două cu papucul și mie, așa, ca să mă liniștească. După care gata, s-a terminat, s-au sfârșit și poveștile cu Îngerașul, și alea cu Isus, am rămas doar cu Albă ca Zăpada și cu Cei trei purceluși. Dar eu tot o mai întrebam din când în când: «ei, există Dumnezeu?», și nu-mi zicea nimic, doar mă mai amenința cu papucul. Probabil că încă de pe atunci devenisem deja un copil tâmpit.

— Poate că altfel ar fi stat lucrurile dacă nu te trezeai atunci din somn, oftă Elia.

— Dar asta n-a fost decât un aspect al problemei. De fapt, dacă mă gândesc bine, nici măcar nu cred că de aici mi se trage.

— Dar de unde, atunci?, îl întrebă el mirat.

— Cred că de fapt tot de la pisici. Parcă începusem cu pisicile, nu?

Elia dădu din cap a aprobare. Încerca să fie empatic, însă se pare că Boian scormonea cam greu prin cutia aia de tinichea în care-și ținea amintirile...

— Era mătușă-mea asta, o femeie insipidă, pe deasupra mai avea și mustață, ne era cam frică de ea, cred că din punctul nostru de vedere avea o orientare oarecum incertă, în sensul că nu știai niciodată dacă vrea să te strângă în brațe și să te pupe sau să te mănânce. Aveam o pisică... Adică eu așa am crezut pentru mult timp. În realitate adevărul e că n-aș putea susține că am avut vreodată cu adevărat o pisică. Uite, nici măcar nu-mi mai aduc aminte cum o chema. Și, într-o dimineață, când eu încă dormeam, mâța se vede că ieșise prin curte așa, de capul ei. Și individa asta, când a văzut pisica, se pare că a luat-o în brațe și-a

aruncat-o peste gard, la vecini, da' nu o dată, nu de două ori, ci de trei ori... Și aia – așa i-au zis vecinii bunică-mii după aceea – tot miorlăia și iar sărea înapoi. I-a și zis bunică-mea că, dacă m-aș fi sculat, m-aș fi făcut foc și pară... poți să fii sigur de asta, că așa s-ar fi întâmplat. Norocul ei a fost că nu m-am trezit atunci. Și, când m-am trezit, am stat așa, mult timp, pe trepte, parcă-mi lipsea ceva și parcă nu, nu știu ce-o fi fost cu mine... stăteam acolo fără să mă mișc, de parcă nu avusesem nu zic o pisică, dar niciodată ceva al meu... nu știu dacă înțelegi ce vreau eu să spun... Cred că până după prânz, când m-au trimis din nou la culcare, uitasem că există. Am căutat-o prin casă, peste tot, prin curte, prin bucătărie, ba chiar m-am dus și peste zgrițuroii de vecini de alături, că doar nu era să dorm singur. Dar Gipsy – uite, mi-am adus aminte cum o chema, vezi? – nu era pe nicăieri. Nu-ți zic cât am putut să plâng – eu, care nu plângeam niciodată, indiferent de ce s-ar fi petrecut, n-am plâns nici când mi-am rupt brațul din cauza boului de văru-meu și mi-a căzut toată înghețata pe jos –; am plâns în așa hal că s-a speriat bunică-mea, s-a speriat și bunica ailaltă (care nu era chiar bunică, era bunica lui văru-meu, o soră a bunicii, cum ar veni) și mătușă-mea. Ai mei nu, că nu erau acolo. Mi-au adus pisici de peste tot, și mai mari, și mai mici, de toate culorile și de toate soiurile, dar a mea era neagră, complet neagră, și nu m-am lăsat până n-am vomitat de furie și de neputință, chiar dacă bunică-mea striga din când în când «aoleu, moare copilul ăsta...». Și-am fugit din curte, că nu-i mai suportam cu văicărelile lor și-acolo, drept în fața porții, era o pisică pe șina de tramvai, fusese călcată, fără îndoială, nu o dată sau de două ori, poate chiar de trei ori, că nici eu, ca să fiu sincer, n-aș mai fi putut băga mâna-n foc că-i Gipsy a mea sau cu totul altceva, un amestec de carne sfărtecată, de oscioare minuscule și de petice de blană luate de la toate pisicile din univers.

— O, Doamne, și ce-ai făcut?, întrebă Elia.

— Mi-am zis că poate nu e ea. Așa am zis, «Dă Doamne să nu fie!» – și m-am repezit pe șinele de tramvai s-o iau în brațe, s-o duc acasă, mă gândeam că poate o s-o repar eu cumva sau c-o s-o facă bine mătușă-mea, naiba știe ce-o fi fost atunci în capul meu. Acolo treceau

tramvaiele în ambele sensuri și, când am ajuns pe mijloc, cât pe ce să iau pisica de pe jos – sau, mă rog, ce mai rămăsese din ea –, m-am trezit că venea un tramvai din sus, dinspre piață, și unul din jos, din capul străzii.

— Și tu ce-ai făcut?

— Am rămas acolo, ce era să fac? Între două tramvaie. Cu toți nebunii ăia ai mei și cu toți vecinii – că ieșiseră și ăia la poartă – și cu bunică-mea care urla «Doamne, a murit copilul'!!!... Doamne, l-a tăiat tramvaiul'!!!... E sânge pe jos... copchiluu'». Da' de unde, că nu era sângele meu, era sângele pisicii, dar n-aveau cum să vadă de pe marginea străzii că eu eram mic, nu mi se vedea nici capul nici de-o latură a străzii, nici de alta. Au oprit vatmanii tramvaiele și-au intrat acolo, tiptil – îmi aduc aminte și-acum cum veneau spre mine pâș-pâș, în vârfurile picioarelor, de frică să n-o zbughesc cumva și să le scap din gheare. Dar eu am stat acolo, cuminte, nici măcar nu mă speriasem, era doar foarte trist că nu mi-am putut lua pisica, poate c-aș fi putut s-o vindec într-un mod oarecare... Erau amândoi atât de albi la față că pe mine m-a bufnit și râsul, de parcă erau de la circ, niște clovni care-și aruncaseră pumni de făină pe figură, în lipsă de altceva...

— Și ce legătură are asta cu Dumnezeu?, îl întrebă Elia serios.

— Păi are... că bunică-mea numai Doamne-Doamne și Doamne-Dumnezeule zicea după aia – bine, mai zicea c-a murit și c-a înviat, chestii din astea. Iar mie mi-a devenit brusc antipatic, mi-a intrat în cap că totuși Dumnezeu avea un amestec, altfel nu s-ar fi întâmplat toate alea. Dumnezeu îmi omorâse pisica și, chiar dacă n-am mai vorbit cu nimeni de atunci despre asta, și acum sunt oarecum convins că a avut un amestec...

Imediat ce termină de vorbit se ridică de pe iarbă, aștepta ca Elia să îi spună ceva, dar nu mai apucă, doamna Maria ieșise prin colțul grădinii și-i făcea semn să vină până la ea. Și, până să-i răspundă, dispăru în spatele perdelei, așa că nu avu încotro și se îndreptă într-acolo ca să vadă despre ce era vorba. În bucătărie se spărsese un vas cu flori și era pământ împrăștiat peste tot. Doamna Maria îi puse în mâini un ditamai măturoiul și-i indică, prin semne, ca unui surdo-mut, ce dorește: înainte – înapoi – înainte – înapoi, aproape ca în mișcări

de vals, îl ruga să măture bucătăria. Ea trebuia să se ducă nu se știe unde – îi arătă cu degetul căruciorul de cumpărături, îi mulțumi cu o ușoară înclinare din cap, se răsuci pe călcâie și dispăru. Boian nu era deranjat, ba chiar strânse mătura în brațe cu un gest afectuos și începu să strângă cioburile, amestecate cu pământ bun și gras dinspre margini, aducându-le spre centrul camerei. Părea că fusese un vas mare, din ceramică albastră, de o nuanță care îi amintea de culoarea cerului înaintea de furtună. Umplu fârașul de câteva ori până reuși să strângă tot ce era pe jos. Planta dinăuntru zăcea bizar, într-o rână, chiar lângă perdea, iar el ezită, apropiindu-se de ea, apoi o apucă de deasupra rădăcinilor cu amândouă mâinile. Era mai grea decât își imaginase, rezultatul fiind că efortul chiar îi provoacă o ușoară durere de spate. Inițial se gândise să o bage și pe ea în coșul de gunoi, însă nu era o idee bună, nu doar că n-ar fi încăput, dar nici nu i se părea de aruncat. Ieși în grădină cu trofeul în brațe, să i-l arate lui Elia.

— Ce să fac cu ea?

Celălalt dădu din umeri.

— Nu știu, pune-o acolo lângă zid și mai vedem noi.

— Ce plantă e?, întrebă Boian curios.

— Habar n-am, nu mă pricep la plante. Da' ce s-a întâmplat?

— Nu știu, s-a spart un ghiveci în bucătărie. Unul mare, albastru...

— A... nici nu știam că aveam așa ceva în bucătărie.

Mai stătură acolo o vreme, așa, fără niciun rost, uitându-se amândoi la planta aia ciudată, cu frunze carnoase, care stătea proptită de zid.

— O să cer voie s-o plantez, poate mâine de dimineață. Nu prea mă pricep eu, dar tot e mai bine decât nimic..., zise el și-și făcu mental o listă cu lucrurile de care ar fi avut nevoie – o lopată, poate și-o stinghiuță ca s-o lege, că n-o dea jos vântul.

Cel mai bine ar fi fost s-o pună undeva pe lângă băncuță, eventual chiar în interiorul chioșcului, acolo ar fi fost ceva mai ferită. Își dădea seama că era complet ignorant în materie, habar n-avea de ce au nevoie plantele.

— Au nevoie de autonomie, îi răspunse ironic Elia. Nu vezi? Asta a și evadat din ghiveci! Sau nu crezi că a fost o simplă întâmplare... a repetat, s-a tot străduit până a reușit.

Boian se uită la el, nu-i era clar dacă vorbește serios sau dacă glumește cumva. Dar, dacă era să se gândească ceva mai bine, ar fi fost înclinat să creadă că celălalt nu glumea și ideea îl lovise ca un fulger în cap, dându-i o stare de neliniște interioară. Se întrebă prostește dacă oare suferă, dar nu îndrăzni s-o spună cu voce tare, de frică să nu fie luat peste picior. Se uita la ea și-i intuia o oarecare slăbiciune sau poate doar arăta ciudat fără ghiveciul ei albastru – cine-ar fi putut spune? Sau poate era doar bătrână și atât. Și aici se opri, căci nu știa chiar deloc dacă și plantele îmbătrânesc și, dacă o fac, îmbătrânesc așa, ca oamenii, și i se părea că fiecare răsuflare ajunge la ea, pipernicind-o și mai mult lângă zid. Până acum grădina fusese doar a lor, ei erau unicii locuitori, și acum venise așa, pe neașteptate, și planta asta sau ce-o fi fost... Nu-și termină bine gândul că percepu, instinctiv, o mișcare undeva, în spatele lui, la primul etaj și, cu o strângere de inimă copilăroasă, de-a dreptul superstițioasă, nu îndrăzni să se întoarcă și să se uite. Însă nu putea să greșească, simțise umbra draperiilor trecându-i peste creștetul capului și asta era suficient. Se pare că și Elia avusese o intuiție similară – sau poate că era doar o simplă coincidență – atunci când îi spusese că poate ar fi mai bine să se retragă. Plecară încet, cu Boian șchiopătând în spatele căruțului ce se hurduca din când în când peste pietrele ascunse în iarbă.